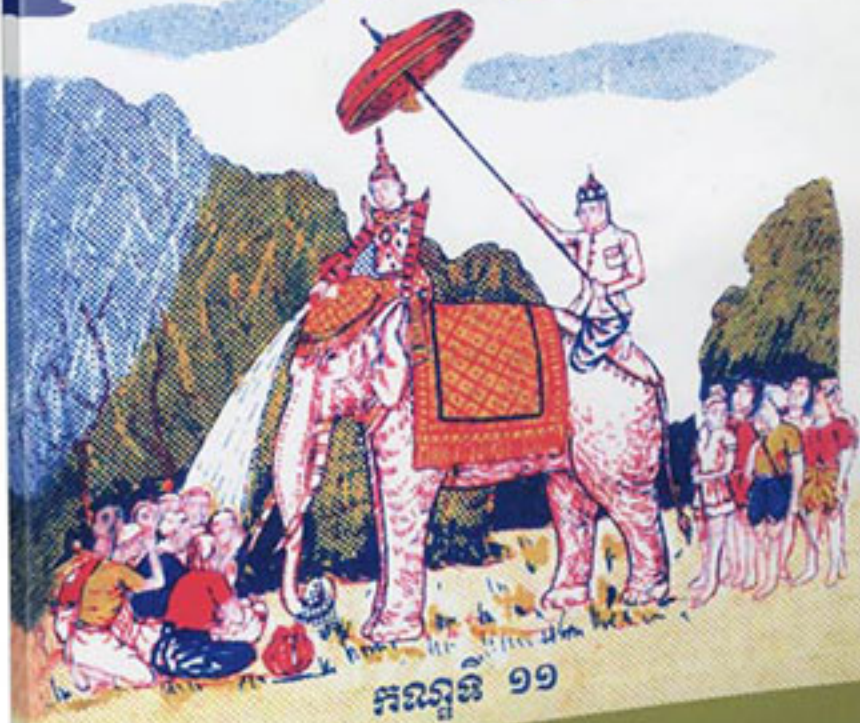

ស្រុក - ខែត

ប្រទេសស្នេហាខ្មែរ

កណ្តុនី ១១

រៀបចំដោយ "មន្ទីរការវប្បធម៌"
 រក្សាសិទ្ធិគ្រប់យ៉ាង
 ព.ស ២៥៤៦ ព.ស ២០០២
 ចំហ ២៥៤១ ដាច់ ២០០២
 រៀបចំដោយមន្ទីរវប្បធម៌
 រាជធានីភ្នំពេញ ឆ្នាំ២០០២

មេដឹកនាំ ១១

មហាវេស្សន្តរជាតក

ទី ១១

កណ្តាមហារាជបព្វ

នមោ តស្ស ភកវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

តទា ពោធិសត្តោ ច មន្ទី ច សម្មោទមាទា សក្ក-
ទត្តិយេ អស្សមេ វសីសុ ។

ពោធិសត្តោ ច វិព្រះបរមពោធិវង្ស ទ្រង់ព្រតទាំងពីរព្រះអង្គ
គឺសម្តេចព្រះបរមពោធិវង្ស គ្រងពិភពធានី មន្ទី ច នូវសម្តេចព្រះមន្ត្រី
ជាអគ្គមហេសី ស្រីគ្រប់លក្ខណា ដ៏ជាត្រកូលខិត្តិយវង្ស សម្មោទមាទា
ក្សត្រទាំងពីរព្រះអង្គ ទ្រង់មានព្រះទ័យស្មោះសរដោយនូវព្រះពរទាំង
៨ ប្រការ វសីសុ ឥតរង្កៀសក្នុងព្រះរាជហឫទ័យ ពុំមានភយន្តរាយ
អស្សមេ ក្សេមក្សាន្តសប្បាយនៅនាព្រះអាស្រម សក្កទត្តិយេ ដែល
ព្រះឥន្ទ្រាធិរាជវង្សប្រទិ ព្រះអង្គព្រះរាជទានឱ្យមកនោះឯងហោង ។

ជជូកោមិ កុមារ តហេត្វា សដ្ឋិយោជនមត្តំ បដិបទ្ធិ ។

កោ សាធកោ ហោសាធកុសប្បុរសផងទាំងឡាយអើយ កាលនោះ តា
 ជូជកព្រាហ្មណ៍បានចៅជាលី និងនាងក្រស្នាហើយ ក៏រលះរលាំង
 បណ្តើរទៅ ដោយនូវផ្លូវចម្ងាយ ៦០ យោជន៍នោះ ។ ទេវតា កុមារាជំ
 អារក្ខមកំសុ ក្សិណនោះក្លូវ អស់ទេវតាទាំងឡាយជួយថែរក្សាកុមារ
 ទាំងពីរ ដែលតាជូជកនាំបណ្តើរទៅ មិនឱ្យមានជម្ងឺឈឺថ្នាត់តាមផ្លូវ
 ឡើយ ។

ជូជកកោចិ សុរិយេ អដ្ឋង្គមិតេ កុមារេ កច្ឆេ ពន្ធិត្វា
 កាលព្រះសុរិយាទន់ទាបល្ងាច ថ្ងៃបាំងនឹងជ្រុងភ្នំព្រះសិនេរុរាជគិរិន្ទរ
 យប់ព្រលប់សន្ធិយា ឮតែសូរសព្ទសំឡេងមៀម ទីទុយច្រឡំ នូវ
 សំឡេងលលកខ្មោចយំកងរំពងទាំងព្រៃ ។ ឯតាជូជកអប្រិយ ក៏ភ័យ
 ខ្លាចពន់ប្រមាណ ទើបគាត់ខំវាយព្រះរាជកុមារបណ្តើរទៅ ឥតបង្អង់
 សម្រាកឡើយ ។ ឱះឱ! មុខគួរអាសូរចៅជាលី និងនាងក្រស្នា អ្នក
 ទ្រង់ព្រះសោភាពន់ប្រមាណ ទើបមានអស់ពួកទេវតាផ្ទៀងព្រះកាណិ
 ស្តាប់ឮសព្ទសូរសៀង សំឡេងជាលីនិងនាងក្រស្នា អ្នកមានព្រះទ័យ
 អនាថអាណិត ពុំដឹងបើនឹងគិតដូចម្តេចឡើយ ។ ឱទ្រង់អញអើយ

ស្ទើរនឹងបែកសញ្ជក់ប្រេះចេញ ព្រោះត្បិតព្រះរាជបុត្រទាំងគូមិញ អ្នក
 ដើរជជ្រុលជជ្រុកខំប្រវារកគ្នា ឯព្រាហ្មណ៍ចាស់ជរាភក្តីភ័យខ្លាច
 ក្រែងព្យាគ្យៈ សិង្គសីហ៍ ធ្វើឱ្យអន្តរាយជីវិត ទើបគាត់ចូលទៅក្នុង
 ព្រឹក្សា ហើយបោចយកលតាវល្លិផងចងព្រះកុមារទាំងពីរ គូបរូបរិត
 ជិតជាប់ផងគ្នា ផ្អែកនៅនាគលំឈើ ហើយពុំលង់ឡើយ ភ្នែកគាត់រំពៃ
 ជើងដៃសឹងពានឡើងកកេបកកាប ថ្នាសនឹងដល់ទៅប្រគាបឈើនៅ
 លើចុងព្រឹក្សា គាត់ចងព្រះរាជកុមារទាំងពីរទុកនៅដី ឯព្រាហ្មណ៍
 ចាស់អប្រិយនឿយណាស់ ប្រះដេកលក់ស្រមុកទៅ សាខវិជបស្ស្គុ-
 ន្តរ នៅនាប្រគាបឈើនោះឯងហោង ។

តស៊ី ខណៈ ព្រះជីវិតនោះមុខគួរឱ្យស្រណោះ ចៅជាលី
 និងនាងក្រស្នាទាំងពីរ ព្រាត់ប្រាសព្រះមាតា អ្នកទូញសោករកព្រះ
 ជននី ឯកោ ទេវបុត្តោ មានទេវបុត្រមួយអង្គ ទ្រង់នូវចេស្តានុភាពកប
 នូវព្រះទ័យករុណា ប្លែងកាយាចុកចងព្រះកេសា ទ្រង់នូវកុណ្ណាលហ្វរក
 ពាក់ស្បែកខ្លាជាសង្វារ សម្បុរច្រាលវិលរង់ ទ្រង់សឹងគ្រឿងទិព្វដ៏មាន
 តម្លៃ ព្រះភក្ត្របំប្រែបំប្រិម ព្រះឱស្ឋញញឹមរូសរាយ ស្មោះសរល្អសុទ្ធ

សាធ ដូចកលនៃព្រះបាទស្រីវេស្សន្តរ ឯកា ទេវធីតា មាននាងទេព
អប្សររបរកញ្ញា នៅនារុក្ខាឋាននោះ មានចិត្តករុណា ទើបនិម្មិតកាយា
ឱ្យសមជាស្រីឧត្តមប្រសើរ ដើរញ្ជែងញ្ជងតាមទំនងចរិតក្សត្រី ដូចកល
សម្តេចព្រះនាងមន្រី មានលក្ខណាចងជជាភេទឥសី ដូចព្រះជននី
នូវព្រះជនក ស្តេចយាត្រាមកស្វែងរក មោចេត្វា ទើបស្រាយចំណង
ចេញអំពីព្រះហស្ត នៃព្រះរាជកុមារទាំងពីរស្រេច ស្តេចគក់ព្រះឱរា
ទ្រង់ព្រះសោភាពិលាបថា ឱ ! អម្ចាស់ម្តាយអើយ ម្តេចឡើយក៏
មកបានសេចក្តីលំបាកពីតូច ។ ឱះឱ ! ព្រះកាយអ្នកដូចគេសាប់សព្វ
សព្វាង្គ សឹងតែស្នាមឈាមហូរដូចគេស្រពស្រោចកាយា ទ្រង់ព្រះ
មាតានេះ ស្ទើរនឹងបែកសញ្ជែកប្រេះចេញ នាកាលគ្រានេះមិញ ហត្ថ-
ទាទេ សម្ភាហិត្វា ឱកូនសម្លាញ់ម្តាយអើយ ចូរមក ឯមាតាបិតានឹង
បានពិភ័ក្តិរក្សាអស់ជម្ងឺក្នុងប្រាណឱ្យបានសះស្បើយ ។ ពុំលង់ឡើយ
ទេព្រាក៏ល្ងង់លោមបីថ្មមព្រះរាជកុមារនៃបនិត្យជិតព្រះឱរា ហើយ
ត្រាស់ថា មេក្រស្នាសម្លាញ់ម្តាយអើយ ចូរអ្នកមកបោបន្តិចសោះឃ្លាន
ម្តាយនេះពុំមានដំណឹងថា អ្នកលំបាកដល់ម៉្លេះឡើយ នហាមេត្វា

ទើបនាងទេពធីតា យកទឹកមកលុបព្រះភក្ត្រ ដុះព្រះអង្គ ចងជជា
 ផ្ចិតផ្ចង់ ឱ្យមានមង្គលសួស្តី ភុណ្ណាមេត្តា ទើបត្រាស់ថា កូនសម្លាញ់
 ម្តាយអើយ អ្នកអត់អាហារល្អិតល្អៃ នៅក្នុងព្រៃព្រឹក្សា ឯអស់
 ភោជនាហារ ក៏ម្តាយយកមកផ្ញើកូនគូកំសត់ ។ ទើបទេវបុត្រ និងនាង
 ទេពធីតា លូងលោមចៅចាលីនិងនាងក្រស្នា ឱ្យសោយគ្រឿងទិព្វ
 សម្រេចហើយ ទើបលើកព្រះហត្ថាអង្គុល បីថ្មមលូងលោម ឱ្យផ្ទំនៅ
 លើពូកព្រំខ្ពស់ខ្ពើយទិព្វជាបរមសុខ ។ អ្នកផ្ទំលក់ស្គល់ លុះដល់អរុ-
 ណោទ័យបៃករស្មីបំព្រាង ស្វាងជ្រះស្រឡះមេឃ ទេព្តារក្សាព្រះរាជ
 កុមារទាំងពីរ បណ្តាលឱ្យគង់ចំណងដូចដែលវិញ ក្រែងព្រាហ្មណ៍
 នោះមិញ វានឹងខឹងយោរយៅ ជេរពោលវាយដំពុំប្រណី ។

ឯវន្ត ទេវតាសង្ក័យោន ក៏ហេតុទេព្តារក្សាព្រះកុមារទាំងគូ
 ដោយនូវផ្លូវត្រូវជា ១៥ រាត្រី អរោតា ហុត្តា ពុំមានភ័យរោគាព្យាធិ
 ដោយតេជះបារមីនៃទេព្តា នូវបុណ្យព្រះរាជកុមារកុមារី នូវបរមត្ថ
 បារមី នៃព្រះរាជឥសីដ៏ជាព្រះវររាជបិតា កាត់តម្លាសទ្វានោះឯង អរុ-
 ណោ នាកាលអរុណោទ័យរស្មីភ្លឺជ្រះស្រឡះមេឃ ក្សិណនោះ ជូជក

ចាស់ជរាភ្នាក់ពង្រើត ទើបបានងើបក្បាលឡើងដឹងជាភ្លឺ គាត់ថាហ៊ីះ ៗ
 អេះព្រឹកភ្លឺហើយហ្ន៎ ! ទើបគាត់ក្រោកពីនិទ្រោកខ្វែសកខ្វាសពពីប
 ពពាប យកទឹកមកលុបមុខខ្លួនមាត់ គាត់បរិភោគសដូរទៅតាក ផ្អែត
 ស្រេចហើយ ពុំលង់ឡើយគាត់ក៏ចុះពីប្រគាបឈើ មោចេត្វា ទើបគាត់
 ស្រាយលតាវល្លិផង ដែលចងព្រះហស្តព្រះរាជកុមារទាំងគូ បណ្តើរនាំ
 ទៅដោយនូវផ្លូវ គិតថានឹងដើរស្រួតទៅឱ្យរំលងទ្វារព្រៃនោះ ទិស្វា
 លុះដល់មាត់បែកជាពីរ ផ្លូវមួយនោះនឹងទៅឯក្រុងពិជ័យជេតុត្តរនគរ
 ឯផ្លូវមួយទៀតនោះនឹងទៅនគរកលិង្គរាស្ត្រ ដ៏ជាឋាននៃអាត្មា ទើប
 ទេព្តាបញ្ចូលចិត្ត ឱ្យគាត់ជឿងឆ្ងល់សង្ស័យស្មានថាផ្លូវដែលទៅជេតុត្តរ
 នគរ គិតថាជាផ្លូវនឹងទៅកលិង្គរាស្ត្រវិញជាប្រាកដ ។ ទើបគាត់នាំ
 ព្រះរាជបុត្រទាំងពីរទៅដោយនូវមាត់ អដ្ឋមាសា ថាបើគណនាបាន
 ១៥ ថ្ងៃ ទើបបានដល់ក្រុងពិជ័យជេតុត្តរនគរនោះឯងហោង ។

តំ ទិវសំ បច្ចុសកាលេ លុះព្រឹកឡើងថ្ងៃ ១៥ កើត
 ជាថ្ងៃឧបោសថ រាជា សញ្ញយោ ឯព្រះបាទក្រុងសញ្ជ័យដ៏ទ្រង់ប្រទ្ធិ
 នាកាលព្រះបរមបពិត្រ ស្តេចនឹងបានយល់ព្រះរាជនគ្មានគ្នាទាំងពីរ

ព្រះអង្គ ទ្រង់ព្រះសុបិននិមិត្តជាអស្ចារ្យ ហាក់ដូចព្រះអង្គគង់នៅនា
 ក្រឡាព្រះគំនាល់កណ្តាលផ្ទៃរោង ងើងដោយនូវព្រះបារមីចេស្តា មាន
 អស់សេនាមាត្យគង់គាល់ ដោយនូវរបៀបត្រៀបត្រា ជំនុំពិចារណារាជ
 ការផ្ទៃក្រោម ។ ឯកោ បុរិសោ មានបុរសម្នាក់ កល្យាណ រូបរាងខ្មៅ
 ស្រមាកធាត់ធំមហិមា ទ្វេ បទុមាជិ អាហារិត្វា មានដៃកាន់នូវបទុមាផ្កា
 ឈូកទាំងពីរ ទ្រង់ទតរមិលមើលយល់ផ្កាមួយនោះក្រពុំ ឯបទុមមួយ
 នោះ រំសាយកេសរពិដោរល្ងេងល្ងើយ រញ្ជ្រា ហត្ថេ បេសិ បុរសនោះ
 ឯង យកមកថ្វាយដាក់បូជានៅនាព្រះហស្ត មិលទ្ធពិ ក្នុងព្រះសុបិន
 នោះថា ព្រះអង្គទទួលយកមកសៀតនៅនាព្រះកាណិទាំងសងខាង
 ល្អប្រសើរ រេល្លា ភស្សិត្វា រីឯលំអងកេសរក៏ជ្រុះលើព្រះឧរា កេសរផ្កា
 មានក្លិនក្រអូបពុំស្មើយ ចាតោរ លុះព្រឹកឡើងហើយ ស្តេចត្រាស់
 ឱ្យហៅហោរាព្រឹទ្ធាចារ្យមកដល់ស្រេច ទើបស្តេចមានព្រះរាជឱង្ការ
 ប្រាប់ហោរាព្រឹទ្ធាចារ្យតាមដោយនូវបុព្វនិមិត្ត ។ ទើបពួកហោរាក្រាប
 ថ្វាយបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះរាជសម្ភារ រីនិមិត្តនេះត្រកាលល្អណាស់
 អម្ចាស់ ចិរយ្យុជ្ជា ព្រះរាជវង្សាអម្ចាស់ ដែលព្រាត់ចាកចេញទៅឆ្ងាយ

ជាអម្ពង្គយូរ ឥឡូវនេះនឹងវិលមកពីព្រះបរមពោធិសម្ភារព្រះអង្គ ជា
 ប្រាកដពុំខានឡើយ ។ ទើបស្តេចមានព្រះរាជហឫទ័យត្រេកអរពន់
 ប្រមាណ យល់បានដូចព្រះបំណង ទើបស្តេចចូលទៅកក់ស្រង់ទ្រង់
 ព្រះសុគន្ធពិដោរឈ្នួលឈប់សព្វព្រះកាយ ឆ្លុះព្រះនាយ សិតព្រះ
 កេសា ហើយស្តេចសោយព្រះក្រយាស្វាយ ដ៏មានឱជារសរួចស្រេច
 ស្តេចលីលាចេញទៅគង់នៅនាព្រះគំនាល់ អស់សេនាមាត្យគាល់
 ត្រៀបត្រា ។ ស្តេចទ្រង់ព្រះចិន្តាពិចារណាអំពីរាជការ ផ្ទៃក្រោមនោះ
 ឯងហោង ។

ព្រះរាជកុមារទាំងពីរព្រះអង្គ ទៅត្រង់មុខព្រះលាន ។ អស់មនុស្ស
 ផងទាំងឡាយ ក៏ពុំបានសាកសួរសេចក្តីនៃតាចាស់ជរា ជាមនុស្ស
 អប្រិយ គាត់នាំព្រះរាជបុត្រាបុត្រីទៅជិតព្រះរាជរាំង ក៏ព្រោះទេវតា
 បំបាំងក្នុងចិត្តឱ្យភ្លេចភ្លាំងទាំងស្រីទាំងប្រុសគ្រប់គ្នា ឱ្យជាពុំបានសាក
 សួរឱ្យដឹងដំណើរ ។ ឯព្រាហ្មណ៍ក៏បណ្តើរព្រះរាជកុមារទាំងគូ ចូលទៅ
 ដល់មុខព្រះលាន ។

រាជា សញ្ញាយោ ទើបសម្តេចព្រះបរមក្សត្រក្រុងស្រីសញ្ញាយ
ស្តេចទតព្រះនេត្រទៅយល់ព្រះរាជនគ្នានគ្នាទាំងគូ ស្តេចពុំស្គាល់
ទើបត្រាស់ជាអាថ៌បាទព្រះគាថាដូច្នោះ ៖

កស្មេតំ មុខមាភាតិ

ហេមំ វុត្តត្ថមក្ខិណា

និក្ខំវ ជាតរូបស្ស

ឧក្កាមុខបហំសិតំ ។

ឧកោ សទិសបច្ចុដ្ឋា

ឧកោ សទិសលក្ខណា

ជាលិស្ស សទិសោ ឯកោ

ឯកា កណ្ណាជិនា យថា ។

សីហា វិលាវ និក្ខន្តា

ឧកោ សម្បត្តិរូបកា

ជាតរូបមយាយេវ

ឥមេ ទិស្សន្តិ ទារកាតិ ។

កោ អមច្ចា ហៃអស់សេនាមាត្យផងទាំងឡាយអើយ
វិព្រាហ្មណ៍បណ្តើរក្មេងទាំងពីរនោះ តើជាបុត្រនៃអ្នកឯណាហ្ន៎៖ មើល
ទៅយល់ថ្លៃថ្លាប្រសើរបរសុទ្ធស្អាត ហេមមិវ ដូចសុវណ្ណជាតិដម្លូនុទ
វុត្តត្ថមក្ខិណា គិតដ៏ត្រូវរន្ទះថ្ងៃ ដ៏មាននូវរស្មីនោះពព្រាលពព្រាយ និក្ខំវ
ជាតរូបស្ស ពុំនោះសោត ព្រះភក្ត្របីដូចកលមាសនព្វគុណ បហំសិតំ

គិតជំនាយជាងទងរំលាយនៅក្នុងមាត់ផ្លូវ¹⁾ ដ៏មានទឹកនោះ រលើប
 រលង់ត្រចង់ត្រចះជ្រះថ្លាឥតរាគី ឧកោ សទិសបច្ចុដ្ឋា ព្រះរាជកុមារា
 កុមារីទាំងពីរអ្នក ទ្រង់នូវព្រះនោមបវរព្រះករទន់ភ្លន់ បើនឹងគន់ទៅ ក៏
 យល់ល្អប្រសើរស្រស់ស្រួលមុខគួរឱ្យអាសូរករុណា អ្នកបណ្តើរគ្នាមក
 ទាំងគូ ឧកោ សទិសលក្ខណា ទ្រង់នូវលក្ខណាល្អដូចគ្នា ហាក់ដូច
 ពុម្ពមួយ ពុំមានឃ្នាតឃ្លៀង ឃ្លៀងដល់តិចឡើយ ឯកោ ឯកា
 ឯកុមារាហាក់ដូចជាបាជាលីទៅសម្លាញ់ មួយតូចនោះមិញដូចនាង
 ក្រស្នា ត្រូវដូចពាក្យហោរាទំនាយ មានរូបនោមឆាយឥរិយាលំនាំសម
 សារ សមជាកូនត្រកូលក្សត្រ ទើបពុំគិតក្រែងខ្លាចអាចដើរមកដល់
 នេះ សីហារិលាវ ទិក្ខុន្តា យាត្រាបីដូចកលកេសររាជសីហ៍ ដ៏មានឫទ្ធិ
 មហិមាចេញពីគុហាកែវប្រសើរ ដ៏មានដំណើរល្អដូច្នោះ ឧកោ
 សម្បត្តិរូបកា អស់អង្គកាយានោះ ក៏មានពណ៌សម្បុរល្អ យល់ឆើត
 ឆាយ ជាត្រូបមយាយេវ ឥមេ ទិស្សន្តិ ទារកា បីដូចជាសុវណ្ណដ៏មាន

¹ - មាត់បាវ ។

រស្មី អញនឹងបានយល់រាជកុមាររាជកុមារី អ្នកយាត្រាមកដល់ជាប្រាកដ
ឥឡូវនេះឯង ។

បពិត្រអើយ ព្រះកាលនោះ ព្រះបាទក្រុងស្រីសញ្ជ័យនរិន្ទ
រាជាឥសូរចមក្សត្រ ព្រះអង្គសរសើរព្រះរាជនគ្គោនគ្គា ដោយនូវបាទ
ព្រះគាថាបីបទស្រេចហើយ ពុំយូរឡើយ ត្រាស់ប្រើអាមាត្យមួយចេញ
ទៅយកជួជកព្រាហ្មណ៍ចាស់ជរាអ្នកអន្តការ ហើយយកព្រះរាជកុមារ
ទាំងពីរ ចូលមកថ្វាយព្រះអង្គជាប្រញាប់ ។ ក្សិណនោះ អាមាត្យស្តាប់
ព្រះរាជឱង្ការហើយ ពុំលង់ឡើយ ក៏រត់ចេញទៅចាប់យកព្រាហ្មណ៍ នូវ
ព្រះរាជកុមារមកថ្វាយ ដោយនូវព្រះបរមរាជឱង្ការ ។ ឯព្រះបាទក្រុង
ស្រីសញ្ជ័យ កាលណាបើព្រាហ្មណ៍ចាស់ជរាមកដល់ហើយ ព្រះអង្គពុំ
ឱ្យអាមាត្យរាជសេនាដណ្តឹងឡើយ ព្រះអង្គត្រាស់ដណ្តឹងផ្ទាល់នឹង
ព្រះឱស្ឋព្រះអង្គឯង ឱ្យប្រាកដសូត្រជាបាទព្រះគាថាដូច្នោះ ៖

កុតោ នុ ត្ថំ ការទ្វាជ ឥមេ អាណេសិ ទារកេ
អន្ទ រជ្ជមនុប្បត្តោ កុតោ អាគច្ឆសិ ព្រាហ្មណាតិ
អើព្រាហ្មណ៍អើយ អញចង់ដណ្តឹងព្រះស្តេច ព្រាហ្មណ៍ឯង

ជាពូជពង្សាអ្នកស្នូមទាន ចូរព្រះស្តេចប្រាប់អញឱ្យបានដឹងតែដោយ
នូវពិតកុំមុសា ឥមេ អាណេសិ ទារកេ រីងកុមារីកុមារានេះ តើព្រាហ្មណ៍
បានមកពីឋានឯណាហ្នឹង? អដ្ឋ រដ្ឋមនុស្សត្នោ នាំមកប៉ុន្មានថ្ងៃហើយ
ទើបបានដល់ពិជ័យជេតុត្តរបរវររាជធានីណាព្រាហ្មណ៍ ចូរព្រះស្តេច
ប្រាប់អញតាមពិត ។

មយ្ហន្តេ ទារកោ ទេវ ទិដ្ឋា ចិត្តេន សញ្ញយ
អដ្ឋ បណ្ណុរសា រត្តិ យតោ លទ្ធា មេ ទារកាតិ ។

ជូជកោ អាហា ជូជកញ្ចហើយ ក៏ភិតភ័យខ្លាច ពុំអាចនៅ
ស្ងៀមបានឡើយ ហើយក្រាបទូលស្នងព្រះរាជឱង្ការថា សញ្ញយ
បពិត្រព្រះភូមិន្ទនវិន្ទនវនាថ ព្រះបាទនារាយណ៍នរបតីស្រីសម្មតិទេព
មហារាជក្សត្រថ្លៃប្រសើរអម្ចាស់ខ្ញុំអើយ រីងព្រះរាជកុមារទាំងពីរនេះ
គឺព្រះបាទស្រីវេស្សន្តរ ព្រះអង្គទ្រង់កាត់តម្លាសទ្ធាឱ្យទានមកខ្ញុំតាជី
ចិត្តេន ត្បិតព្រះអង្គមានព្រះរាជហឫទ័យ ត្រអាលសោមនស្សានឹងដូរ
យកព្រះប្រាជ្ញាសព្វេជ្ជតាញាណ យតោ លទ្ធា នាកាលទទួលព្រះរាជ

ទាន ខាងឯខ្មើតបណ្ណរសី ខ្ញុំតាជីនាំមក បណ្ណរសទិវសា បាន ១៥ ថ្ងៃ
ហើយអម្ចាស់ ។

កេន វាចាយ បេយៀន សម្មា ញាយេន សទ្ធិហេ

កោ តេ តំ ទានមទ្ធា បុត្តកេ ទានមុត្តមន្តិ ។

រាជា អាហា ទើបមហាក្សត្រត្រាស់ថា អើតាជីអើយ ចូរ
ឆ្លើយវិញទៀតមើល ត្បិតអញយល់ពុំសម ធម្មតាប្រពៃណីសត្វក្នុងវដ្ត
សង្សារទាំងឡាយនៅនាលោកិយ ឯបុត្រាបុត្រីទុកស្មើនឹងជីវិត ដូច
ម្តេចក៏គិតកាត់ឱ្យជាទានដូច្នោះបាន ? កេន វាចាយ បេយៀន ឬមួយ
ព្រាហ្មណ៍ល្ងង់លោមដោយនូវវាចាឯណា ព្រះទ័យព្រះអង្គកាត់តម្លា
សទ្ធាស្រាប់ពិតមែន តែម្តេចក៏យកបុត្រឱ្យជាទាន យល់ជាពុំដែល
មាន ប្លែកក្រៅវិស័យជាអស្ចារ្យ បើដូច្នោះ តើព្រះស្តេចនឹងយកអ្វី
មកជាបន្ទាល់សាក្សី សទ្ធិហេ ឱ្យអស់មន្ត្រីគេជឿជាក់ប្រាកដផងមើល
ណាព្រាហ្មណ៍ ? ។

យោ យាចតំ មិត្តដ្ឋាសិ ភូតានំ ជរណីរិ

សោ មេ វេស្សន្តរោ រាជា បុត្តេនាសិ វនេ វសំ ។

យោ យាចតំ ភតិ អាសិ សវន្តិដំរ សាករោ

សា មេ វេស្សន្តរោ រាជា បុត្តេនាសិ វនេ វសន្តិ ។

ជូជកោ អាហា ជូជកក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រអម្ចាស់
តាមតែទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រណី សេចក្តីទាំងនេះ ខ្ញុំពុំដឹងបើនឹងគិត តែ
ដោយនូវពិតពុំមុសា ត្បិតព្រះអង្គគង់នៅព្រៃឆ្ងាយពន់ប្រមាណ សូម
ទានពុំចេរតែនឹងទ្រង់ព្រះមេត្តាអធ្យាស្រ័យ ។ យោ វេស្សន្តរោ ឯ
សម្តេចព្រះវេស្សន្តរពោធិវង្ស ព្រះអង្គតែងជាទីពឹងពំនាក់នៃមនុស្ស
សត្វតោកយ៉ាកលំបាកផងទាំងឡាយ ជរាជារិ ដូចកលប្រិថពី មួយ
សោតដូចកលសមុទ្រសាគរ រឺអស់សព្វសត្វផងទាំងឡាយ ក៏តែង
អាស្រ័យព្រះអង្គ ដ៏មាននូវព្រះគុណជាឱឡារមហាឧត្តម ជាបឋម
បរមក្សត្រឥតមានឯអ្នកណាមួយ ស្មើនឹងព្រះអង្គបាន ទើបព្រះរាជ
ទានព្រះរាជកុមារទាំងពីរឱ្យមកខ្ញុំព្រះអង្គ ដោយនូវពិតឥតមុសាតាម
តែទ្រង់ព្រះមេត្តាករុណាប្រណី ខ្ញុំតាជីចាស់ជរា នាកាលគ្រានោះឯង
ហោង ។

ទុក្ខដំ វត ភោ រញ្ញា សទ្ធន យរមេសិជា

កង ធុ បុត្តកេ ទដ្ឋា	អរញ្ញេ អរុទ្ធកោ ។
ឥមំ កោញោ និសាមេថ	យារុទ្ធត្ថ សមាគតា
កង វេស្សន្តហោ រាជា	បុត្តទាសិ វនេ វសំ ។
ទាសំ ទាសិញ សោ ទដ្ឋា	អស្សំ ច ស្សតរិវិចំ
ហត្ថិញ កុញ្ញវំ ទដ្ឋា	កង សោ ទដ្ឋ ទារកេ ។

កាលនោះ អស់សេនាមាត្យផង បានស្តាប់ដូជកព្រាហ្មណ៍
ដោះសា ដោយដំណើរសេចក្តី យកព្រះមហាវេស្សន្តរជាបន្ទាល់
សាក្សី ក៏យល់ពិតពុំមុសា ទើបព្រមគ្នានិន្ទាថា កោញោ នគរវាសិនោ
ហៃអស់អ្នកនគរបណ្តានៅពិជ័យជេតុត្តរ យារុទ្ធត្ថ សមាគតា អម្បាល
អ្នកមកជួបជុំគ្នានៅនាឋាននេះទាំងប៉ុន្មាន សព្វ តើអ្នកទាំងពួងញ៉ាំង
យល់នូវសេចក្តីដូចម្តេចហៈ? និសាមេថ ចូរអ្នកពិនិត្យពិចារណា
ដំណើរសេចក្តីនៃព្រះបាទស្រីវេស្សន្តរ ទុក្ខដំ ព្រះអង្គធ្វើអំពើកម្មពុំ
តាមប្រពៃណីអំពីបុរាណរៀងមក សទ្ធន យរមេសិនា កាលអំពីមុនពុំ
ទាន់បានបូសជាបូសីមុនី នៅនៃព្រះស្រីពិជ័យជេតុត្តរនរ សោយរាជ្យ
សម្បត្តិ ម្តេចក៏កាត់ដំរីបច្ច័យនាគេន្ទ្រគជសារ ល្អត្រកាលជាតិកុញ្ញរ

ជាទីនាំងសម្រាប់ព្រះនគរបរវររាជធានីឱ្យទៅជាទាន ទើបបានគេក្រែវ
 ក្រោធអស់ទាំងព្រះនគរ បំបរបង់ឱ្យព្រាត់ព្រះញាតិវង្ស ទៅនៅ
 អនាថាក្នុងព្រៃទូរដ្ឋាន ក៏អាល័យអ្វីតែនឹងទានមាល្យាយពុំដឹងស្តាយ
 កូនទាំងពីរនេះឡើយ ។ ពុំគិតប្រណី ឯព្រះហឫទ័យ ក៏កន្ត្រៃសប្បស្សា
 គួរឯណាក៏យកបុត្រឱ្យជាទានដូច្នោះហ៎ា៖ ទាសំ ទាសិញ សោ ទដ្ឋា ឯ
 ធម្មតាប្រពៃណីក្សត្រ បើនឹងមានចិត្តកាត់តម្លាសទ្វាធ្វើទាន ក៏មានតែ
 ឱ្យនូវរាជយានរទេះដំរី ឱ្យខ្ញុំប្រុសស្រី របស់ទ្រព្យសព្វពិធរតន៍ផង
 ទាំងឡាយ កង កង សោ ទដ្ឋ ទារកេ អើអេះនេះ ម្តេចក៏មកផ្តាច់សាច់កូន
 ឱ្យទៅជាទាន ពុំមានគិតឡើយ ។ អើអស់គ្នាយើងអើយ ព្រះបាទស្រី
 វេស្សន្តរនេះ អ្នកធ្វើឱ្យខុសសណ្តាប់ច្បាប់ព្រះមហាក្សត្រ អំពីបុរាណ
 រាជ្យរៀងមកនោះណាស់ហោង ។

កាលនោះ ព្រះជាលីកុមារជិនវង្ស ដ៏ទ្រង់នូវកតញ្ញតា ដឹង
 គុណព្រះវររាជមាតាបិតា សុត្វា កាលណាបើឮអស់មុខមន្ត្រី គេស្រដី
 និន្ទាដល់ព្រះបិតាដូច្នោះហើយ អសហន្តោ ពុំអាចដើម្បីនៅស្ងៀមបាន
 ឡើយ ទើបអ្នកឆ្លើយដោះសាការព្រះបិតា ឧបត្ថម្ភេន្តោ វិយ ឧបមា

បីដូចពិទ្យាធរដ៏ពូកែគុតឆាប់ បាននិម្មិតនូវជើងដៃមួយពាន់ ឱបភ្នំព្រះ
សិនេរុរាជ ពុំឱ្យរលើងរលំជាចលាចល ព្រោះត្បិតខ្យល់ប្រល័យលោក
បក់បោកមកពុំឱ្យអន្តរាយឡើយ ។ ទើបអ្នកក្រាបទូលអធិប្បាយសូត្រ
ជាបាទព្រះគាថាដូច្នោះ ៖

យស្ស នាស្ស យវេ នាសោ អស្សោ ចស្សតវីរេថោ
ហត្ថី ច កុញ្ញហេ នាកោ កី សោ ទដ្ឋា បិតាមហា ។

បិតាមហា បពិត្រសម្តេចព្រះរាជអយ្យកោអើយ ម្តេច
ឡើយក៏ពួកអាមាត្យនាំគ្នានិន្ទាសម្តេចព្រះវរបិតាខ្ញុំ ហេតុត្បិតអ្នកទៅ
នៅក្នុងព្រៃព្រឹក្សា យស្ស នាស្ស យវេ នាសោ នាកាលសម្តេចព្រះវរ
រាជបិតាចេញចាកបុរី ពុំមានអ្វីជាទ្រព្យសម្បត្តិសព្វពិធរ័តន៍ ខ្ញុំប្រុសខ្ញុំ
ស្រី ជំរីសេះ រទេះគោក្របី និងធ្វើជាទាន ដូចអស់ត្រកូលក្សត្រអំពី
បុរាណរាជ្យរៀងមកឡើយ ។ បពិត្រសម្តេចព្រះអយ្យកោអើយ រីឯព្រះ
រាជហឫទ័យ សម្តេចព្រះវររាជបិតា តែងនឹងកាត់តម្លាសទ្ធាធ្វើទាន
បានយល់តែមុខបុត្រាបុត្រី ជាពហិរទានក្រៃលែងនឹងអស់ទានផង
បាន ១០០ កម្លាំង តាំងព្រះរាជហឫទ័យនឹងដូរយកព្រះសព្វញ្ញត្តិ-

ញ្ញាណឱ្យបានត្រាស់ជាព្រះពុទ្ធ តាមប្រពៃណីព្រះពុទ្ធអំពីបុរាណ
 ស្អាងព្រះបារមីទានតាមព្រះរាជហឫទ័យប្រាថ្នាឱ្យបានមគ្គផល ម្តេច
 ឡើយក៏ពួកមនុស្សអកុសល មកគ្នា៖ តិះដៀលនិន្ទាដល់ព្រះវររាជបិតា
 ខ្ញុំ មិនដឹងទេឬជាប្រទីបដ្ឋាលាកែវជាពន្លឺអស់សព្វសត្វ ម្តេចឡើយក៏
 មកស្តាប់ស្រដី ការអ្វីមកស្រដីនោះឡោអីដកដង ឯសម្តេចព្រះអយ្យកោ
 តើយល់ព្រមដូចពាក្យអស់មុខមន្ត្រីហើយឬអ្វីណាអម្ចាស់ ។

កាលនោះ សម្តេចអយ្យកោ ទ្រង់ជ្រាបថាចៅជាលីតូច
 ព្រះទ័យ ទើបព្រះអង្គប្រស្រ័យនូវពាក្យបរិហារ តាមដោយនូវព្រះ
 ប្រាជ្ញារម្ងាប់ក្តីក្រោធយកទោសមកជាគុណថាដូច្នោះ ៖

ទានមស្ស បសំសាម ធារនិទ្ធាមិ ចោតក
 កមំ នុ ហទយំ អាសិ តុម្តេ ទត្វា វនិព្វកេតិ ។

ចោតក ហៃជាលីដ៏ជាចៅសំឡាញ់អើយ អើអេះអ្នកនេះ
 មិញហ្ន៎ ក៏មានប្រាជ្ញាដឹងអធ្យាស្រ័យ កុំអាលស្រដីក្រែវក្រោធផ្ទើរជា
 ទោស ធារនិទ្ធាម អស់អ្នកទាំងឡាយសោត គេពុំរកកលកាច់កិន
 ញុះញង់ចង់គ្នា៖ តិះដៀលខ្ញុំពួកអ្នកទេ បសំសាម គេសឹងតែសរសើរ

អស់ទាំងព្រះនគរ សាទរជ្ជយអនុមោទនាថា ព្រះបិតាអ្នកនេះមានចិត្ត
 កាត់តម្លាសទ្វាប្រសើរពន់ប្រមាណ អាចយកបុត្រឱ្យទៅជាទានពុំមាន
 រុញរា តុម្លៃ ទត្វា រណិព្វកេ នាកាលព្រះវររាជបិតា ឱ្យទានអ្នកមកជា
 ទាសាទាសីនៃព្រាហ្មណ៍តាមប្រាថ្នា តើញ៉ាំងសោមនស្សប្រិមប្រិយ ឬ
 មានព្រះរាជហឫទ័យសៅហ្មងចងជាទោសពុំក្សេមក្សាន្ត ម្តេចក៏ហ៊ាន
 កាត់អ្នកឱ្យជាទានបាន ពុំមានអាល័យឡើយ ? ហែចៅសម្លាញ់អើយ
 ចូរអ្នកប្រាប់ព្រះអយ្យកោឱ្យបានដឹងនាកាលឥឡូវនេះឯង ។

បិតា មយ្ហំ មហារាជ	តុម្លៃ ទត្វា រណិព្វកេ
សុត្វាន កល្យាណំ វាចំ	អច្ឆកល្យាយ ភាសិតំ ។
ទុក្ខស្ស ហទយំ អាសិ	អថោ ឧណ្ហាបិ អស្សសិ
ពេហិណីហោវ តាម្ពត្តិ	បិតា អស្សនិ វត្តយិ ។
យន្តំ កល្យាណិណាវេច	អយំ មំ តាត ព្រាហ្មណោ
លន្ទិយា បដិកោដេតិ	យវេ ជាតំវ ទាសិយំ ។
ន ចាយំ ព្រាហ្មណោ តាត	ធម្មិកា ហោន្តិ ព្រាហ្មណោ
យក្ខោ ព្រាហ្មណាវណ្ណេន	ខាទិតុំ តាត ទេតិ ទោ

ដ៏យមាណ មិសាចេន កិណ្ណុ តាត ឧទិក្ខុសីតិ ។

កាលនោះ ព្រះជាលីក្រាបបង្គំទូល សម្តេចព្រះអយ្យកោ
អយ្យិកាអំពីនាងក្រស្នាពិលាបក្រាបទូលអង្វរព្រះវររាជបិតា ដូចមាន
សេចក្តីនៅក្នុងកណ្តកុមារបព្វឯណោះ មកក្រាបបង្គំទូលសម្តេចព្រះ
អយ្យកោ ឱ្យទ្រង់ព្រះសណ្តាប់សព្វគ្រប់ប្រការ ។

រាជា សញ្ញយោ រឺព្រះបាទស្រីសញ្ញាយ ព្រះអង្គយល់
ព្រះរាជនគ្មានគ្នា អមុញ្ញោយេវ នៅជាទាសាទាសីនៃព្រាហ្មណ៍
នោះឯង ពុំលង់ឡើយព្រះអង្គត្រាស់ដណ្តឹងថា ៖

រាជបុត្តី ច វោ មាតា រាជបុត្តោ ច វោ មិតា
បុព្វេ មេ អង្គមារុយ្ហ កុណ្ណុ តិដ្ឋថ អារកាតិ ។

ហែចៅជាលីក្រស្នាសម្លាញ់ដីតាអើយ អើព្រះជនកនៃអ្នក
រាជបុត្តោ ក៏ជាពង្សវង្សក្សត្រាជាបុត្របណ្ឌូល រាជបុត្តី ទាំងព្រះមាតា
ក៏ជាត្រកូលក្សត្រីកបកល្យាណីសុរិយវង្ស បុព្វេ ពីដើមអ្នកតែងទ្រង់
អស់គ្រឿងប្រដាប់អាត្មា បើបានយល់ព្រះអយ្យកោអយ្យិកា ក៏តែងនឹង
ផ្អែកផ្អិត បើនឹងគាល់សោត ក៏ជិតពុំដែលឆ្ងាយ ឱ្យបានតែសប្បាយ

តម្រេកព្រះហឫទ័យ ពីដូចចេញចាកព្រះអយ្យកោអយ្យិកា ទៅនៅព្រៃ
ពុំទាន់ជាយូរបានប៉ុន្មានខែ ម្តេចក៏មកប្រែខ្វែងខ្វែងទាំងឥរិយាលំនាំ សម
សារជាអ្នកក្រៅ ហាក់ដូចជាពុំដែលទៅមកស្គាល់គ្នា ហាក់ដូចមិនមែន
សាច់ញាតិហ្ន៎ះ ។

ទើបព្រះជាលីកុមារ ក្រាបបង្គំទូលសម្តេចព្រះអយ្យកោថា
រាជបុត្តី ច នោ មាតា រាជបុត្តោ ច នោ បិតា
នាសា មយំ ព្រាហ្មណស្ស តស្មា តិដ្ឋាម អារកាតិ ។

បពិត្រព្រះអង្គ ដ៏ទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រណី បើយើងខ្ញុំជាលី
ក្រស្នានេះ ជាត្រកូលខត្តិយវង្ស យើងខ្ញុំជាលីក្រស្នា ក៏អរនឹងព្រះគុណ
ពន់ប្រមាណ នឹងយកអ្វីប្រៀបធៀបពុំបានឡើយ នាសា មយំ បពិត្រ
អម្ចាស់អើយ តែយើងខ្ញុំនៅជាទាសាទាសីព្រាហ្មណ៍នៅឡើយ ក្រែង
ព្រះអង្គបានអាស្រ័យវភាសហើយ ក្រែងអស់មុខមន្ត្រីនូវអាណាប្រជានុ-
រាស្ត្រគេគួរតិះដៀលនិន្ទា ដល់ព្រះវររាជបិតា តស្មា តិដ្ឋាម អារកា
យើងខ្ញុំខ្លាចព្រះចេស្តាបារមី ទើបគាល់នៅតែពីចម្ងាយ ព្រោះសេចក្តី
តែប៉ុណ្ណោះឯងអម្ចាស់ ។

ទើបព្រះបាទក្រុងស្រីសញ្ជ័យមានព្រះបន្ទូលថា ៖

មា សម្មេវ អវចុត្ត ឧយ្ហតេ ហទយំ មម

ចិតកាយំវ មេ កាយោ អាសនេ ន សុខំ លភេ ។

មា សម្មេវ អវចុត្ត ភិយ្យោ សោកំ ជនេថ មំ

និក្កិណិស្សាមិ នព្វេន ន វោ ទាសា ភវិស្សថ ។

តិមត្សិយំ ហិ វោ តាត ព្រាហ្មណស្ស បិតា អទា

យថាភូតំ មេ អក្កាថ បទិទានេន្ត ព្រាហ្មណន្តិ ។

អើចៅជាលីសម្ពាញ្ញំជីតាអើយ ម្តេចឡើយក៏ចៅចេះស្រដី

ថៃទាំចាំពាក្យពេចន៍សព្វសេចគ្រេចវាចា ហាក់បញ្ចៀសសត្រូវដល់

ជីតានេះផងហ៎ះ អវចុត្ត ជីតានេះនឹងសុំឃាត់អ្នក កុំឱ្យអ្នកស្រដីខ្លីខ្លា

ឱ្យឈឺផ្សាក្នុងចិត្ត ឧយ្ហតេ ហទយំ មម ប្រដូចអ្នកយកភ្លើងមកគរដុត

ឱ្យក្តៅក្រហាយ ចិតកាយំវ មេ កាយោ បីដូចយកជីតាទៅដាក់ក្នុង

ភ្លើងជើងប្តូរ ឱ្យរោលរាលធុរឆេះជាពពុរផេះផងធ្ងលី អាសនេ ន សុខំ

លភេ ទោះនឹងដើរ នឹងដេក នឹងឆី នឹងចុក ពុំមានសុខឡើយ ហៃចៅ

សម្ពាញ្ញអយ្យកោអើយ អ្នកស្រដីនោះមិញស្មោះស្មើឱ្យដីតាជាទុក្ខ
 សោកសល់អំពល់ក្នុងចិត្ត គិតដ៏មានច្បាប់ឯណាដែរឬ ក្សត្រាទៅជាខ្ញុំ
 គេ ដូចអ្នកស្រដីនោះយល់ពុំសម សត្វហាង្សនឹងច្រឡំដោយហ្វូងក្អែក
 យល់ប្លែកក្រៅវិស័យ និរទេសា ដីតានឹងលោះអ្នកឱ្យរួចចេញអំពីខ្ញុំ
 ព្រាហ្មណ៍ តាមតម្លៃកុំសង្ស័យបារម្ភក្រៀមក្រំក្នុងចិត្ត គិតជាទុក្ខពេក
 ឡើយ កិមត្សិយំ នាកាលព្រះបិតាអ្នក ឱ្យអ្នកជាទាសាទាសីនៃ
 ព្រាហ្មណ៍នោះ តើព្រះបិតាកាត់ថ្លៃប៉ុន្មាន ។ ម្នាក់ហ្ន៎៖ យថា ភូតំ ចូរអ្នក
 ក្រាបទូលដីតាឱ្យបានដឹងប្រាកដ បដិចារទេន្តុ សោះព្រះដីតាអផ្សុកជា
 ទុក្ខក្នុងចិត្ត គិតនឹងឱ្យថ្លៃទៅយាចក ឱ្យស្រឡះសោះមានមន្ទិលណា
 ចៅអើយ ។ ចៅជាលីស្តាប់ហើយក្រាបបង្គំទូលស្នងព្រះរាជឱង្ការថា ៖

សហស្សត្សំ ហិ មំ តាត ព្រាហ្មណស្ស បិតា អទា
 អច្ចំ កល្យាណិទំ កត្តំ ហត្ថិអាទិសតេន ចាតិ ។

បពិត្រព្រះករុណា នាកាលសម្តេចព្រះវររាជបិតា ព្រះរាជ
 ទានខ្ញុំអម្ចាស់ ត្រាស់កាត់ថ្លៃថា សហស្សត្សំ ជាសុវណ្ណ ១ ពាន់
 តម្លឹង តែថ្លៃខ្លួនខ្ញុំអម្ចាស់ កល្យាណិទំ កត្តំ ឯនាងក្រស្មានារី ហត្ថិ-

អាទិសតេជ ច ព្រះអង្គកាត់ថ្លៃជាខ្ញុំប្រុស-ស្រី ជំរើសេះ រទេះគោឧសភ
រាជ មួយមុខមួយរយ ៗ នូវមាសផ្កិនមួយពាន់តម្លឹងស្មើគ្នា ។

ទើបព្រះអង្គត្រាស់ថា អើប៉ុណ្ណោះទេហ្ន៎ ទើបស្តេចត្រាស់
បង្គាប់ពួកភ្នាក់ងារថា ៖

ឧដ្ឋេហិ កត្តេ តរមាដោ	ព្រាហ្មណស្ស អវាករ
នាសីសតំ នាសសតំ	ករំ ហត្ថសកំ សតំ
ជាតរូបសហស្សញ្ច	ទោតានំ ទេហិ និក្កយំ ។
តតោ កត្តា តរមាដោ	ព្រាហ្មណស្ស អវាករិ
នាសីសតំ នាសសតំ	ករំ ហត្ថសកំ សតំ
ជាតរូបសហស្សញ្ច	ទោតានំនាសិ និក្កយំ ។
នាសីសតំ នាសសតំ	ករំ ហត្ថសកំ សតំ
អស្សតរីវេញោរ	សព្វកោកេ សតំ សតំ
ជាតរូបសហស្សញ្ច	ព្រាហ្មណស្ស ធនេសិដោ
អច្ចាយិកស្ស លុទ្ធស្ស	ទោតានំនាសិ និក្កយន្តិ ។

វ្យែ! ចៅភ្នាក់ងារ ចូរកុំយូរ ទៅឱ្យឆាប់ ។ យកទ្រព្យអំពីព្រះ
 រាជឃ្លាំង ដោយភ្នាក់ងារទីទៃ ។ អញនឹងឱ្យថ្លៃចៅអញ ព្រាហ្មណស្ស
 អវាករិ ទើបអស់ភ្នាក់ងារ ឮព្រះរាជឱង្ការដូច្នោះហើយ ពុំយូរឡើយ ក៏
 រត់ទៅវៃ ។ យកមាសឆ្អិនពីរពាន់តម្លឹង និងខ្ញុំស្រី ១០០ ខ្ញុំប្រុស ១០០
 គោបាព្រោះ ១០០ មេគោឆ្នាត់ ១០០ សេះ ១០០ រទេះ ១០០ មកឱ្យ
 ជូជកព្រាហ្មណស្រេចហើយ ទើបស្តេចព្រះរាជទានប្រាសាទ ៧ ជាន់
 ឱ្យជារង្វាន់ជូជកព្រាហ្មណព្រឹទ្ធាចារ្យ នាកាលនោះឯងហោង ។

តមត្ថំ បកាសេន្តោ សត្តា អាហា ។ យំ អត្ថំ វីអាថិធម៌ឯណា
 ន ចាកដំ ពុំទាន់ប្រាកដ សត្តា វីព្រះសាស្តាចារ្យ បកាសេន្តោ
 កាលព្រះអង្គសំដែង តំ អត្ថំ នូវអាថិនោះ ចាកដំ ឱ្យប្រាកដ អាហា ក៏
 ទ្រង់សូត្រជាអាថិបាទព្រះគាថាដូច្នោះ ៖

និក្ខិណិត្វា ច ម្ពាបេត្វា	កោជយិត្វាន ទារកេ
សមលន្តិវិត្វា ភណ្ណេហិ	ឧច្ចុន្តេ ឧបវេសយុំ ។
សីសំ ម្ពាតេ សុចិវត្តេ	សព្វករណក្ខសិតេ
រាជា អន្តេ ករិត្វាន	អយ្យកោ បរិបុច្ឆថ

កុណ្ណាលេ យុសិតេ មាលេ	សញ្ញាលដ្ឋានក្ខតិ
រាជា អដ្ឋេ ករិត្យាន	ឥទំ វចនមព្រិ ។
កតិ ឧភោ អរោកា តេ	ជាលិ មាតាបិតា តវ
កតិ ឧញ្ញេន យាបេន្តិ	កតិ មូលដលា ពហូ ។
កតិ ខំសា ច មកសា	អប្បមេវ សិរីសទា
វនេ វាឡមិកាកិណ្ណោ	កតិ ហីសា ន វិជ្ជតិ ។

រាជា សញ្ញាយោ រឹងព្រះបាទស្រីសញ្ញាយ និក្ខិណិក្ខា
នាកាលព្រះអង្គលោះព្រះចៅទាំងពីរស្រេចហើយ ពុំលង់ឡើយ ស្តេច
បីថ្មមលោមព្រះចៅទាំងពីរ ថើបព្រះសិរសាអង្គុលអស់អង្គ ទើបឱ្យ
ព្រះញាតិវង្សានូវអស់ព្រះស្នំ តូចធំ ជំទាវនាងខុនណាងផងទាំងឡាយ
រៀបខ្វល់ខ្វាយទទួលព្រលឹងជាលីក្រស្នា សឹងតែស្រីកញ្ញាប្រឹមប្រិយ
សឹងតែកូនមន្ត្រីល្អ ៗ ឧត្តម សមនូវរូបរាងបញ្ចង់ស្អាងអង្គ ប្រដាប់
ប្រដាដោយនូវអាត្មាទីទៃ ៗ ស្រេចហើយនៃ ក្រាបថ្វាយបង្គំទូលចាំ
ទទួលព្រះរាជឱង្ការ ហើយឱ្យជាលីក្រស្នាស្រង់ជំរះព្រះកាយបំបាត់
ក្តៅក្រហាយ ឱ្យកើតសិរីស្នំមង្គលឧត្តម ទើបឱ្យអស់ស្រីព្រះស្នំ

ជម្រះដុសខាត់ព្រះអង្គ អស់ស្រីផងបបួលគ្នាត្រេកអរសាទរ ខ្លះយក
 ទឹកសុគន្ធពិដោរស្រោចស្រពព្រះកាយ នាងខ្លះលើកព្រះឆាយឆ្លុះព្រះ
 អង្គ ខ្លះយកសុគន្ធរសជាត់ផងភក្ត្រា ព្រះភីលៀងយកប្រេងប្រុងព្រះ
 កេសាកេសី អស់អង្គព្រះរាជកុមារាភារី សឹងពិដោរល្វេងល្វើយ
 ហើយទើបព្រះភីលៀងចុកចងព្រះកេសាកេសី ដ៏មាននូវរស្មីនោះ
 រលេមរលង់ត្រចង់ត្រចះជ្រះថ្លា ភោជយិត្វាន ទារកេ ប្រដាប់ព្រះរាជ
 នគ្គានគ្គាស្រេចហើយ ស្តេចឱ្យសោយភោជនាហារដ៏មានឱជារស
 សមល្ម័្យវិទ្ធា ហើយទើបប្រដាប់ប្រដាព្រះរាជកុមារ ភណ្ណេហិ ឱ្យទ្រង់
 គ្រឿងពិចិត្រនិងរត្នមណីភ្លឺព្រោងព្រាយ សុទ្ធិវត្ថុ ព្រះភូសាប៉ាក់ឆ្លាក់
 ជាកនកៈ ក្លាយឆាយប៉ាក់ជាបញ្ចពណ៌យល់សក្តិសម កុណ្ណាលេ
 ទ្រង់នូវព្រះមកុដដ៏ឧត្តមថ្លៃថ្លា ប្រដាប់ប្រដានូវតាងគុលីកុត្រីស្មៀត
 សក់សុពណ៌បាទុក៍សឹងល្អរចនា យុសិតេ ឯព្រះហត្ថាទ្រង់នូវព្រះកងក
 ច្រើនមានពណ៌ប្លែក ៗ ច្រាលឆ្នៅ មាលេ ទើបឱ្យសម្តេចព្រះចៅអ្នក
 ទ្រង់នូវមាលា សញ្ញល្ម័្យភូសិតេ សឹងរចនាដោយកែវកែមផ្កា ក្រង
 ចងប្រដាប់ព្រះរាជកុមារ ជាសង្វារផ្ទឹមអម្ពរយល់ប្រសើររុងរឿងទាំងពីរ

ស្រស់ស្រួលមុខគួរឱ្យអាសូរករុណា រាជា អង្រ្កេ ករិត្យាន ទើបព្រះអង្គដ៏
 ជាតសូរក្រុងពិជ័យជេតុត្តរបររាជធានី ពព្រះជាលីចៅសម្លាញ់ ឯព្រះ
 អយ្យិកាមិញពនាងក្រស្នា ទើបត្រាស់បង្គាប់ថា ឱ្យអស់អ្នកពិសេស
 ឆ្លេងស្តាំទាំងឡាយ ឱ្យខ្វល់ខ្វាយរៀបរល្អាប់អស់ភោជនាហារផង
 ត្បិតអញនឹងរៀបចងព្រះហស្តចៅអញទាំងពីរ ។ សម្តេចព្រះអយ្យិកា
 ក៏ត្រេកអរក្សេមក្សាន្ត ទើបបានរៀបបូជាគ្រោះរំដោះចង្រៃសារពើភ័យ
 ទុក្ខព្រួយឱ្យបានជាសុខសំរិទ្ធិ ទើបត្រាស់ថា ស្រី ។ ថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃ
 ស្ងួតខ្ពស់ជាបឋមប្បក្សជា ។ សម្តេចព្រះអយ្យិកាអយ្យិកា ព្រះញាតិ
 រង្សាព្រមគ្នាស្រេចហើយ ទើបស្តេចហៅព្រលឹងជាលីក្រស្នាថា ព្រលឹង
 អើយ ចាប់ដើមតាំងអំពីព្រាត់ប្រាសចេញពីបុរីទៅនៅព្រៃ ជ្រោះ
 ជ្រលងដងស្ទឹងបឹងបូ ទូលទី យកតែខ្មោចព្រៃមកជាគ្នា យល់តែអស់
 ពាឡម្រឹគា ព្យគ្យៈ សិង្គសីហ៍ ដំរីប្រើស ទ្រាយទន្សាយខ្លោងខ្លា ។
 ព្រលឹងអើយ នេះហេតុវេរាឱ្យព្រាត់ប្រាសចេញទៅ ឯព្រះអយ្យិកា
 អយ្យិកា នៅរងតែទុក្ខស្រក់តែទឹកភ្នែកជានិច្ចកាល នឹងបរិភោគអាហារ
 ក៏ពុំមានរសពិសា ក្នុងទ្រូងក្តៅផ្សាដូចមនុស្សឥតវិញ្ញាណ ឮតែសព្វ

ព័ត៌មានបាន ៧ ខែនេះហើយ ទើបថ្ងៃនេះបានស្បើយដោះទុក្ខ ព្រោះ
បានយល់មុខអ្នកជាចៅទាំងពីរ ។ ព្រលឹងអើយ កុំទៅសព្វជ្រោះ
ជ្រលងដងស្ទឹង អ្នកកុំខឹងនឹងអយ្យកោអយ្យិកា ចូរអស់ខ្មោចព្រាយមក
យកក្រយាបូជាគ្រឿងផង ឱ្យអ្នកបានគ្រងសព្វពិធរ័ត្នសម្បត្តិវេហ៍ពល
ហើយអស់កុសលព្រះអយ្យកោអយ្យិកា មកជួយពិភ័ក្តិរក្សាការគ្រង
កុំឱ្យមានទុក្ខសោករោគភ័យផងទាំងឡាយ ។ ព្រលឹងអើយ កុំព្រាត់
ប្រាសទៅអំពីអយ្យកោអយ្យិកា នូវព្រះញាតិវង្ស ឱ្យមានទីឃាយុយ័ន
យូរបាន ១០០ ព្រះវស្សា ឱ្យមានយសសក្តាធិការសម្ភារបារមី ឱ្យគ្រង
ពិជ័យជេតុត្តរស្នងព្រះវររាជមាតាបិតា ព្រះអយ្យកោអយ្យិកា ក៏នឹង
បានផ្ទៃខ្មោចលើអ្នកជាចៅ ។ ទើបអស់ព្រះស្នំក្នុងក្រៅ ក៏ឱ្យពរថ្វាយ
ជ័យ អស់មុខមន្ត្រីហោរាព្រឹទ្ធាចារ្យ ក៏សឹងថ្វាយស័ព្វសាធុការពរ
ទ្រហឹងអឹងកង អស់ភ្លេងផងក៏ប្រគំអឹងអាប់ សមនូវស័ព្វត្រៃស័ង្ខ រតាំង
ភេរី តូរ្យតន្ត្រីថ្វាយជ័យព្រះរាជកុមារទាំងពីរអង្គនុះឯងហោង ។

វិសម្តេចព្រះអយ្យកោអយ្យិកានូវព្រះញាតិវង្ស កាលណា
បើបានថ្វាយជ័យព្រះរាជកុមារស្រេច នូវប្រការអម្បាលនោះហើយ

ពុំលង់ឡើយ ទើបត្រាស់ដណ្តឹងព្រះជាលីថា ព្រះជនកព្រះជននីអ្នក
 ទៅនៅព្រៃ តើញ៉ាំងប្រស័យផ្លែឈើមើមឈើ នូវសារពើបណ្ណាការ
 ជាអាហារបរិភោគផ្សារព្រៃ តើញ៉ាំងប្រស័យបានឬទេ មួយសោត
 ពាឡម្រឹគាសឹងសាហារយង់យុង តើញ៉ាំងមកបៀតបៀនពាឡាយាយី
 ឱ្យជាទុក្ខពុំសុខក្សេមក្សាន្ត ឬឥតអង្គីមានឡើយ ហើយបានសេចក្តី
 លំបាកតោកយ៉ាកធ្ងន់ស្រាលមានប្រការនោះ ម្តេច ។ ណាចៅអើយ
 ចៅកុំលាក់ឡើយ ចូរចៅក្រាបទូលព្រះអយ្យកោអយ្យិកា នាកាល
 ឥឡូវនេះឯងហោង ។

ទើបព្រះជាលីកុមារ ក្រាបទូលអំពីទុក្ខសោករោគភ័យ នូវ
 សេចក្តីលំបាកសព្វសេចក្រេច អំពីសម្តេចព្រះវររាជមាតាបិតា នៅ
 នាព្រៃព្រះហេមពាន្ត មកនិទានថ្វាយសម្តេចព្រះអយ្យកោអយ្យិកា
 ប្រាថ្នាឱ្យស្តេចលើកអស់រេហ៍ពលសកលយោធា ចេញទៅអាវាធនា
 សម្តេចព្រះវររាជមាតាបិតា ឱ្យវិលមកគ្រងព្រះនគរ នាកាលគ្រានេះ
 ទើបព្រះជាលីកុមារក្រាបបង្គំទូលថា ៖

អថោ ឧភោ អរោតា តេ ទេវ មាតាបិតា មម

អថោ ឧញ្ចេន យាបេន្តិ

អថោ មូលដលា ពហូ

អថោ ខំសា មកសា ច

អប្បមេវ សីរីសទា

វនេ វាឡមិកាកិណ្ណា

ហីសា នេសំ ន វិជ្ជតិ ។

ខណាញាលុកលម្ពានិ

វិឡានិតក្កលានិ ច

កោលំ ភល្លាតកំ ពេលំ

សា នោ អហាច្ចុទោសតិ ។

យញ្ចេវ សា អាហតិ

វនមូលដលហារិយា

តំ នោ សព្វេ សមតន្ត្រ

រត្តិ ភុញ្ញាម នោ ទិវា ។

អម្ពា ច នោ កីសា បណ្ណុ

អាហារន្តិ ទុមប្បលំ

វាតាតបេន សុខុមាលី

បទុមំ ហត្ថតតមិវ ។

អម្ពាយ បតន្តុកេសា

វិចរន្ត្យា ព្រហារនេ

វនេ វាឡមិកាកិណ្ណា

ខត្តទីបិទិសេវិតេ ។

កេសេសុ ជជំ ពន្ធិត្វា

កច្ចេ ជលូមជារិយ

ចម្មវសី ធមា សេតិ

ជាតវេទំ នមស្សតីតិ ។

បិតាមហា បពិត្រសម្តេចព្រះអយ្យកោអយ្យិកាជាអម្ចាស់

អើយ វិព្រះវររាជមាតាបិតានៃយើងខ្ញុំនោះ ព្រះអង្គគង់ជាសុខ
 សប្បាយផ្សាជាអ្នកកំសត់ទុគ្គិតអត់ឃ្លាន ។ អម្ចាស់អើយ ទ្រង់តែង
 តែស្វែងរកផ្លែឈើមើមឈើនោះសឹងមានច្រើន ។ មួយសោត វិមូស
 ទាក ស្រាំង ស្រួយ ក្តែបខ្ចួយ មមង់មមាច កន្ទេចអាល នូវសារពើពស់
 តូចពស់ធំច្រឡំនីទៅនូវម្រឹគផងទាំងឡាយជាដើម គឺខ្លាតូច ខ្លាធំ ខ្លា
 ឃ្មុំ ខ្លាដំបង ទន្សាយ ទន្សោង រមាស រមាំង គោព្រៃ រាជសីហ៍ ជំរី សិង្គ
 សឹងដំស្រែកទ្រហឹងអឹងអាប់ ពួសពួសំឡេងទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ សឹងតែ
 សាហារពន្លឹក តែគឺមោះឥតមកបៀតបៀនក្សត្រទាំងពីរព្រះអង្គ ដោយ
 នូវតេជះដែលទ្រង់តែងចំរើនមេត្តាការនា មួយសោត គួរអាសូរព្រះមេ
 នៃយើងខ្ញុំ ព្រះអង្គទ្រង់ចងព្រះកេសាជាតាបសប្បសី ទន្ទឹងតែព្រឹក
 ព្រហាមស្រាងស្រេចឡើងហើយ ស្តេចទ្រង់យកនូវកញ្ជើ សង្រែក
 ដងវែក ជ្រនីកទំពាក់ ស្តេចត្រាច់ដើរចូលព្រៃ អាស្រ័យស្វែងរកដឹក ដំ-
 ឡូងដូង ដំឡូងដៃខ្លា ដំឡូងស្យា ដំឡូងទៀន ដំឡូងពងប្ររឹក ដំឡូង
 ពងលលក ហើយដើររកបេះប្រឡេះថ្កក់យកនូវផ្លែស្រគំ គុយ គូលេន
 ទុរេន ដូង ស្លា មង្សុត លុត សេដា នូវអស់ផ្លែឈើផងទាំងឡាយ ទុក

ក្នុងកញ្ជើ ហើយវែកនាំមកចិញ្ចឹមយើងខ្ញុំទាំងបីអង្គ នៅនាអាស្រមបរម
សាលានោះហោង ។

បពិត្រព្រះជីតាអម្ចាស់ខ្ញុំអើយ រឺព្រះនាងមទ្រីជាព្រះមេនៃ
យើងខ្ញុំ មុខគួរឱ្យអាសូរក្រៃពេក ទន្ទឹងតែព្រឹកឡើងហើយ ស្តេចដើរ
ចូលព្រៃស្វែងរកផ្លែឈើមើមឈើ ដ៏មានសម្បុររាងកាយនោះស្តម
ល្បឿង ដោយត្រូវថ្ងៃ ព្រោះអ្នកធ្លាក់តែនៅស្រណុកសុខសប្បាយ លុះ
ព្រះមេនៃយើងខ្ញុំដើរចូលព្រៃណាស់ទៅ ក៏មានព្រះកេសានោះជ្រុះ
ស្តើងរលើងដោយសសិតវារីត្រួត ហើយជាប់ជំពាក់នឹងមែកព្រឹក្សាផង
ព្រះមេនោះមានសម្បុរជាំជាំរលាករលោច ដូចផ្កាឈូកដែលគេកាន់
ឈ្លី ។ បពិត្រព្រះជីតាអើយ រឺសម្បុរព្រះមេនៃយើងខ្ញុំ ក៏មានឧបមាដូច
ផ្កាឈូកនោះ ។

រឺព្រះជាលីកុមារ ក្រាបទូលពីដំណើរទុក្ខព្រះវរមាតា នូវ
ប្រការអម្បាលនោះ ហេតុតែមានព្រះហឫទ័យរលឹក ព្រះវរមាតា
ច្រើនក្តាត់ ហើយមានបំណងចង់ឱ្យព្រះអយ្យកោអយ្យិកា ទៅអញ្ជើញ
មកកូរ ទើបព្រះជាលីកុមារពោលចោទព្រះអយ្យកោអយ្យិកា សូត្រជា

បាទព្រះគាថាដូច្នោះ ៖

បុត្តា បិយា មនុស្សានំ លោកស្មី ឧបបន្តិសុំ

ន ហិ នូនម្នាក់ អយ្យកស្ស បុត្តេ សិទេហោ អដាយថាតិ ។

បពិត្រព្រះដីតាអម្ចាស់អើយ ដូចយើងខ្ញុំសូមក្រាបបង្គំទូល
ឥឡូវនេះ ធម្មតាកូនប្រុសស្រី ដែលកើតមកនាលោកិយនេះ រមែង
ជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តរបស់មាតាបិតា ចុះឯព្រះបាទស្រីវេស្សន្តរ ព្រះ
វររាជបិតានៃយើងខ្ញុំ ម្រាងពុំមែនជាព្រះរាជបុត្រអម្ចាស់ទេឬ ទើប
អម្ចាស់ពុំសព្វព្រះរាជហឫទ័យ អាស័យអាសូរករុណាដល់តិចឡើយ។

រឺព្រះបាទស្រីសញ្ជ័យ ស្តេចទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ពាក្យ ព្រះ
ជាលីកុមារ ក្រាបទូលដូច្នោះហើយ ក៏ស្តេចនឹករលឹកទោសរបស់
ព្រះអង្គជាក់ច្បាស់ ទើបត្រាស់ថា ៖

នុក្កដញ ហិ នោ ខោត ភូនហឫទ័ កតំ មយា

យោហំ សិរីនំ រចនា បញ្ចេសី អនុសកំ ។

យំ មេ កិញ្ចិ ឥធម អត្តិ ធនំ ធម្មញ្ញុ វិជ្ជតិ

ឯតុ វេស្សន្តរោ រាជា សិរិវដ្ឋេ បសាសតូតិ ។

ចោតក ម្កាលចៅសំឡាញ់ជីតាអើយ ហេតុតែជីតាយក
ពាក្យអ្នកស្រីពិរាស្ត្របំបរបង់បិតាបា ឱ្យចេញទៅនៅនាភ្នំគិរីវង្កត រីអំពើ
នោះហៅថា ជីតាធ្វើខុសឆ្គងណាស់ ក៏ឥឡូវនេះជីតានឹងប្រើបាឱ្យនាំ
អស់ពលសកលយោធាផង ចេញទៅអាណាធនាព្រះបិតាបា មកសោយ
រាជ្យសម្បត្តិ បិតជាតសួរកំពូលលើអស់រាស្ត្រផងទាំងឡាយ នៅនា
ក្រុងពិជ័យជេតុត្តមហានគរវិញហោង ។

ក្សិណនោះ ព្រះចៅជាលីកុមារ បានស្តាប់ព្រះបន្ទូលព្រះ
ជីតាហើយ ក៏មានចិត្តអំណរត្រេកអរមហិមា ទើបក្រាបបង្គំទូលវិញថា

ន ទេវ មយ្ហំ វចនា ឯហិតិ សិរិសុត្តមោ
សយមេវ ទេវោ គធាន សិញ ភោគេហិ អត្រជន្តិ ។

បពិត្រព្រះជីតាអម្ចាស់ខ្ញុំអើយ នាអម្ចាស់មានព្រះតម្រាស់
ដូច្នោះនោះ ស្មោះឆ្ពោះពីរោះពេកណាស់ រីសម្តេចព្រះវររាជបិតានៃ
យើងខ្ញុំនោះ ព្រះអង្គទ្រង់នូវព្រះប្រាជ្ញាច្រើនពេកក្តាត់ ធ្វើម្តេចឡើយ
ព្រះអង្គនឹងយកពាក្យអញខ្ញុំជាក្មេងតូចដូច្នោះ ។ សូមអម្ចាស់ស្តេច
លីលាទៅអញ្ជើញដោយព្រះអង្គឯង ហើយស្តេចប្រគល់ថ្វាយរាជ្យ

សម្បត្តិដល់ព្រះវររាជបិតាអញខ្ញុំនោះ ប្រាកដជាស្តេចនឹងថ្កានរាជបុរី
ពិជ័យជេតុត្តវិញពុំខាន ។

តមត្តំ បកាសេន្តោ សត្តា អាហា ។ យំ អត្តំ វីអាថិធម៌ឯណា
ន ចាកដំ មិនទាន់ប្រាកដ សត្តា វីព្រះសាស្តាចារ្យ បកាសេន្តោ កាល
ព្រះអង្គសម្តែង តំ អត្តំ នូវអាថិធម៌នោះ ចាកដំ ឱ្យប្រាកដ អាហា ក៏
ព្រះឈ្នះមារាធិរាជ អាចបន្ទូលសានូវអាថិបាទព្រះគាថាដូច្នោះ ៖

តតោ សេនាបតី រាជា	សញ្ញយោ អជ្ឈកាសថ
ហត្ថី អស្សារ រថា បត្តិ	សេនា សន្នាហាយន្តុ ជំ
នេកមា ច មំ អន្ទេន្តុ	ព្រាហ្មណា ច បុរោហិតា
តតោ សដ្ឋី សហស្សានិ	យោធិនោ ចារុទស្សនា
ទិប្បមាយន្តុ សន្នុទ្ធា	នាណវណ្ណេហិលង្គតា ។
និលវត្តធរាជេកេ	បីតានេកេ និវាសិតា
អញ្ញេ លោហិតឧណ្ហិសា	សុទ្ធានេកេ និវាសិតា
ទិប្បមាយន្តុ សន្នុទ្ធា	នាណវណ្ណេហិលង្គតា ។

ហិមវា យថា កន្ទរោ

បព្វតោ កន្ទមាទនោ

នាធារុក្ខេហិ សញ្ញន្នោ

មហាក្ខតកណាលយោ ។

ឱសធមហិ ច ទិព្វេហិ

ទិសា ភាតិ បវាតិ ច

ទិប្បមាយន្តុ សន្នន្នា

ទិសា កន្តុ បវន្តុ ច ។

តតោ នាកសហស្សានិ

យោជយន្តុ ចតុទ្ទស

សុវណ្ណកច្ឆេ មាតង្កេ

ហោមកប្បនិវាសសេ ។

អារុទ្ធយោ តាមណីយេភិ

តោមវន្តុសចាណិភិ

ទិប្បមាយន្តុ សន្នន្នា

ហត្ថិត្វន្ធមហិ ទស្សិតា ។

តតោ អស្សសហស្សានិ

យោជយន្តុ ចតុទ្ទស

អាជានិយេវ ជាតិយេ

សិន្ធវេ សីយវាហានេ ។

អារុទ្ធយោ តាមណីយេភិ

ឥន្ទិយាចាបជារិភិ

ទិប្បមាយន្តុ សន្នន្នា

អស្សបិដ្ឋេ អលង្កិតា ។

តតោ រថសហស្សានិ

យោជយន្តុ ចតុទ្ទស

អយោសុកតនេមិយោ

សុវណ្ណចិត្រចោក្ខវេ ។

អាហោហេន្តុ ជនេ តត្ថ

ចម្មានិ កវចានិ ច

វិទ្ធាលេន្តុ ច ចាចានិ

ទន្ធិធម្មា បហារិដោ

ទិប្បមាយន្តុ សន្តទ្ធា

រថេសុ រថដីវិដោតិ ។

រាជា សញ្ញយោ បពិត្រអើយ ព្វដំកាលនោះព្រះបាទស្រី
សញ្ញយ ព្រះអង្គបានជ្រាប អំពីព្រះជាលីកុមារក្រាបទូល ដោយនូវ
ដំណើរសេចក្តីលំបាកនៅក្នុងព្រៃ ក៏ទ្រង់ប្រណីអាសូរករុណា ដល់រាជ
បុត្រីបុត្រាពន់ប្រមាណ អន្លៀកសថ ទើបមានព្រះរាជឱង្ការបង្គាប់មុខ
មន្ត្រីចតុស្តម្ភ តាមដោយនូវភ្នាក់ងារ ភោ អមច្ចា ហៃអស់សេនា
មាត្យជងទាំងឡាយអើយ ចូរព្រះស្តែងតាក់តែងសំបុត្រ តាមដោយនូវ
កំណត់រាជការមុខក្រសួងទីទៃឆាប់ ៗ វៃ ៗ រៀបប្រដាប់ប្រដា ត្បិត
អញនឹងយាត្រាទៅឯភ្នំគន្ធមាទន៍ អាណាធនាសម្តេចព្រះឱរសា ឱ្យលា
ព្រតចេញអំពីឥសីនិងប្រគល់បុរីរាជដ្ឋាន ហើយនឹងបានអភិសេកឯក
ឧត្តមបរមក្សត្រ នាកាលគ្រានោះឯង ទេកមា ច មំ អន្លេន្តុ ចូរអាជ្ជានាំ
ព្រះរាជឱង្ការទៅប្រាមប្រាប់អស់ចៅហ្វាយស្រុក ឯក ទោ ត្រី ចត្វា
បណ្តាមាននៅស្រុកក្រៅ លំនៅជនបទនានា ខ្មែរ ភូមា មន ដ្ឋំរ ឱ្យមក

ស្មោះសរជួបជុំឱ្យរៀបប្រដាប់ប្រដា តាមដោយប្រទេសភាសាភ្នាក់ងារ
 ចាម ជ្វា វិលន្ទា លង្កា អង្គ្រីស ពទុំតែស អារ៉ែប ចិន ចាមព្រាហ្មណ៍ កូ
 ឡា ហង្សា យួន ជប៉ុន សឹងដ៏គ្រប់គ្រាន់ព្រមព្រើសសព្វប្រទេសភាសា
 សន្ទនា ចូរប្រដាប់ឱ្យមានសិរីសួស្តី ពិជ័យសង្គ្រាមតាមយោគ
 យាមយាត្រា ។ ឯអស់យោធាទាំងមួយម៉ឺនបួនពាន់ សឹងដ៏ហានក្លា
 មានថ្វីដៃធ្វើសឹក មានជ័យជំនះឈ្នះអស់សត្រូវបាក់បបខ្លបខ្លាច អាច
 អង្គនីរព័ទ្ធ ខ្លះក៏ស្មាត់ឯខាងសណ្តាំ ខ្លះកាន់អាគមមហាបាំងដាំង
 បំបាំងកាយ ខ្លះកាន់មហារលាយរលួយសឹង ដ៏ឆុត ។ ខ្លះកាន់មហា
 ទល់ហត់មើលមេឃឆាយ ខ្លះកាន់ទាំងព្រាយ បញ្ឆោសគង់ប្រះ សឹងដ៏
 មានតបះពុំក្រែងខ្លាច អាចចូលកណ្តាលសឹកសាម តាមកាត់ក្បាល
 សត្រូវពុំមានភ្លឹក ខ្លះចេះព្យូហ៍សឹកឧបាយកលដោយនូវលោមឱ្យ
 សត្រូវទាំងពួង បាក់បបខ្លបខ្លាច ដោយនូវអំណាចចេស្តា ។ រឺយ ។
 អស់យោធាផងទាំងឡាយ អម្បាលដែលកើតថ្ងៃជាមួយនឹងកូនអញ
 ចារុទស្សនា ដ៏មានអាត្មាល្អឆើតឆាយ អម្បាលនៅស្រុកជិតឆ្ងាយសព្វ
 តំបន់ សន្ទនា ចូរឱ្យរៀបគ្នាដោយនូវចំពូកធ្វេងស្តាំ ធានាវណ្ណហិ-

លង្កតា យោធាមួយជំពូកវិញទៀត ឱ្យមានកំណត់ស្លៀកពាក់សំពត់
 និលពស្រ្តហ៊ានខ្មៅ បញ្ចុះនីទៅនូវលេខយន្តមហាអង្គរក្ស សឹងដំ
 ប្រសិទ្ធិសក្តិចេស្តា អាចការសារពើអាវុធក្នុងសង្គ្រាមដ៏មានដៃកាន់នី
 ទៅនូវទូនកៅទណ្ឌ ស្ទុះលោតរន្ទាន់ចេញទៅ បីតានេកេ និងសិតា
 យោធាធំជំពូកមួយវិញទៀត ឱ្យស្លៀកសំពត់កោសេយ្យពស្រ្តហ៊ាន
 លឿង ពាក់អាវដាយយល់ល្អវិសេសឧត្តមសមនូវផ្កា ក្លែបក្លាយលាយ
 បញ្ចូពណ៌ យល់ពព្រាលពព្រាយ យល់ត្បូងពិទាយបទុមភាគវ័តន៍
 គិតដ៏អ្នកថ្លៃជាឡើយល់ល្អថ្លៃថ្លា ។ យោធាមួយចំពូកវិញទៀតកាន់
 ខែលមាស មានក្បូរក្បាច់រំលេចល្អសលាយបញ្ចូពណ៌យល់សក្តិសម
 សុទ្ធានេកេ និងសិតា យោធាមួយចំពូកវិញទៀត ឱ្យស្លៀកសំពត់
 ខោមពស្រ្តហ៊ានស ល្អឧត្តមសមនឹងយសសក្តា ហិមវា យថា ឧបមា
 បីដូចព្រៃហោមពាន្ត ជាហ៊ានបរិវារនៃភ្នំគិរីវង្កត សឹងដ៏មានទំហំខ្ពស់ធំ
 ទ្រង់នូវសុគន្ធរស ១០ ប្រការ ប្រកបនូវព្រឹក្សាផលាហារ ពុំដឹងបើនឹង
 គណនា ។ ព្រឹក្សាដ៏ដុះស្រោងស្រោងស្រីង ត្រឈឹងត្រសុំត្រសាយ
 មហាក្វតកណាលយោ ជាទីពំនាក់ទេវតា ពិឡាធរកិន្ទរ ឥន្ទព្រហ្ម

យមយក្ស គ្រុឌនាគផងទាំងឡាយ តែងនឹងក្រសាលសប្បាយ ជាទី
 លំនៅកបនីទៅនូវសព្វពិធរ័ត្ន កែវកងពៃទូរ្យសូរ្យកាន្ត សឹងដ៏មានរស្មីភ្លឺ
 ព្រោងព្រាយ យថា នោះតើឧបមាដូចម្តេច តេ យោធា រឹងអស់យោធា
 ស្តេចឱ្យប្រដាប់សម្រាប់កាយ យល់ល្អឆើតឆាយផ្សេង ។ ដោយនូវ
 ពណ៌ទីទៃ ។ ប្លែក ។ ពីគ្នា ឧបមាបីដូចព្រៃហោមពាន្តនោះឯងហោង ។

កោ អមត្វា ហៃអាមាត្យទាំងឡាយអើយ រីអស់ទាហាន
 សេនាអម្បាលរក្សាបម្រុងរាស្ត្រ នៅក្នុងព្រះនគរ នូវអស្សតរសិន្ធព
 គ្រប់ទាំង ១ ម៉ឺន ៤ ពាន់ សឹងដ៏ល្អឧត្តមសមនូវលក្ខណៈ កាយានោះ
 វែងជរាយមានកន្ទុយធំយារ ភ្នែកមូលស្អាត មានមារយាទនោះល្អ
 អាជានីយេ គិតដ៏ជាអាជានេយ្យដឹងចូលចេញដេញថយពុំព្រួយប្រើ
 បើនឹងធាក់នឹងខាំក៏ឥតខ្ចាចក្រែងសឹកសត្រូវ បើនឹងបរបំដោយចូលទៅ
 ក៏ធៀបឆាប់ប្រញាប់រួសរាន់ទាន់ចិត្ត សិទ្ធិវេ គិតដ៏ជាសេះសិន្ធពមាន
 ត្រកូលអំបូរមានទាំងកម្លាំង ឡើងទាំងសម្បុរខៀវ ស ល្អប្លែក ។
 មានសម្រែកនោះខ្លាំង អារុដ្ឋា មានទាំងនាយសារថី ជិះជាន់តាមក្បួន
 ដៃកាន់ទូនកៅទណ្ឌកែក្រាយ រឹងប្រដាប់កាយពាជី សឹងដ៏ល្អឧត្តម

ឃ្នុំបង្ហៀរវិតអុកវិតថោងខ្សែហោងខ្សែហាង សងខាងប្រដាប់ប៉ែក
 ឃ្នាន់ ខាន់ដីបគ្រឹបប៉ាក់សឹងដីល្អថ្លៃថ្លា សឹងដីសុវណ្ណាប្រដាប់នូវវិតន៍
 រាយផ្កាយ ស្លឹកពោធិ៍បុស្សនាំងមានទាំងកណ្តាលឃ្នាន់ជិះជាន់ បើក
 បរប្រយ័ត្នការសារពើអាវុធក្នុងសង្គ្រាម ឥន្ទ្រិយាចាបជារិកិ ដ៏មានដៃ
 កាន់នីទៅនូវទូនកៅទណ្ឌ ចូរប្រដាប់ឱ្យគ្រប់គ្រាន់ ឱ្យបានទាន់អញ
 នឹងចេញទៅនាកាលឥឡូវនេះឯងហោង ។

លាជា ឱលោកិយា បុត្រា	មាលាកន្ធវិលេបនា
អភ្លិយានិ ច តិដ្ឋន្ត	យេន មក្កេន ឯហិតិ ។
តាមេ តាមេ សតំ កុម្ភា	មេរយស្ស សុរាយ ច
មក្កម្ភិ បតិតា បន្ត	យេន មក្កេន ឯហិតិ
មំសា បូរា ច សង្កុល្យា	កុម្ភាសា មច្ចសំយុតា
មក្កម្ភិ បតិតា បន្ត	យេន មក្កេន ឯហិតិ ។
សប្ប្រ តេលំ ទទិ ទិវំ	កង្កុបិដ្ឋា ពហូ សុរា
មក្កម្ភិ បតិតា បន្ត	យេន មក្កេន ឯហិតិ ។

អាណ្យារិកា ច សូតា ច	នដនដ្ឋកតាយិណោ
ចាណិស្សរា កុម្មុច្ចនិយោ	មុទ្ធិកា សោកជ្ឈាយិកា ។
អាហញ្ញន្តុ សព្វវិណា	ភេរិយោ ទិដ្ឋិមាណិ ច
ខរមុខានិ ធមន្តុ	នទន្តុ ឯកហោត្តរា ។
មុទិដ្ឋា បណ្ណារា សដ្ឋា	កោតា បរិវេទន្តិកា
ទិដ្ឋិមាណិ ច ហញ្ញន្តុ	កុដុម្ពា ទិដ្ឋិមាណិ ចាតិ ។

រាជា សញ្ញយោ ឯព្រះបាទស្រីសញ្ញ័យ ស្តេចមានព្រះរាជ
ហឫទ័យត្រេកអរមហិមា ស្តេចបង្គាប់យោធាផងទាំងឡាយ ឱ្យខ្វល់
ខ្វាយជម្រះមាតិកា ដែលស្តេចនឹងលីលាទៅ ។ រីឯទទឹងផ្លូវឱ្យបាន ៨
យោបំគោឧសភរាជ កុំឱ្យខ្ពស់កុំឱ្យទាប ឱ្យរាបដូចផ្ទៃស្តុរ ឱ្យមាន
ភ្នាក់ងារសង់ព្រះពន្លានៅទីតំណាក់ លុះដល់ទីដាក់ឱ្យបាន ៣ យោជន៍
ស្តេចគង់ស្រង់សោយឱ្យមានព្រះតំណាក់ស្តេចគង់បញ្ឈប់ ឱ្យមាន
គ្រប់ទាំងរោងដំរី លាជា ឱលោភិយា ហើយប្រដាប់ប្រដាពាសសឹង
ពិតានស ឱ្យល្អបរិសុទ្ធ ឱ្យក្រាលក្រងចងនីទៅនូវផ្កាភ្ញី មាននូវលាជ
បាចរាយជុំឋាន ឱ្យមានទង់ជ័យចាមរ បែមន់ សែងត្ន័ន អភិរម្យ

មាលាកន្លិលេបនា ឱ្យមាននូវគ្រឿងពិដោរ គឺសុគតនូវសស្រសស្រពៃ
សម្រាប់នៅនៃរោងទឹកស្រង់ ហើយឱ្យសង់រន្ធក្តៅដោយនូវពណ៌
ទីទៃ ។ នដនដ្តកកាយិដោ ឱ្យមានតូរ្យតន្ត្រីពិណពាទ្យប្រគំ សម
នូវសព្វចម្រៀងរាំបំរើ ចាណិស្សហេ សារពើកំប្លែងដោយនូវពណ៌
ល្បែងផ្សេង ។ ឱ្យគ្រប់ សោកដ្ឋាយិកា ឱ្យមានសព្វសារពើល្បែង
សម្រាប់ច្រៀងរាំ សឹងដំខ្លួនស្នាត់សូត្រត្រហាក់ដាវប៉ាវខុន ខោលយន្ត
ជើតល្បែងផ្សេង ។ លោតកញ្ជែង ម៉ុងគ្រុំជ្វាតូ ជ្វារាយ នាងក្រាយប្រះ
ស្និល ពាំត្បាល់ ប្រដាល់ប្រកាប់ចំបាប់ត្រីវិស័យគ្រប់ល្បែងមហោស្រព
សំរាប់អភិសេក ឱ្យមានសព្វគ្រប់កុំឱ្យខ្វះឡើយ សតំ កុម្មា ឱ្យភ្នាក់ងារ
ដាក់សារពើអាហារ នៅរៀងសងខាងមាត់ ដែលស្តេចនឹងលីលា
ដោយនូវផ្លូវដល់មាត់ទ្វារព្រៃ ឱ្យបានអស់ពលអាស្រ័យបរិភោគ មច្ឆ
សំយុត្តា ឱ្យអស់ភ្នាក់ងារប្រដាប់ប្រដា មច្ឆមំសាអាហារឱ្យគ្រប់គ្រាន់
សប្បិ តេសំ ទិដិ ទិវំ ទាំងប្រេងម្សៅសឹងក្លិនពិដោរឈ្នុយឈ្នប់ ដាក់
សម្រាប់នៅខាងផ្លូវ ដែលអញនឹងទៅព្រះរាជបុត្រអញ ឯភ្នំគិរីវង្ស
នោះឯង ។ នាកាលព្រះបាទស្រីសញ្ញ័យនវេន្ទ្រាធិបតីស្រីសុរិយោវង្ស

ព្រះអង្គឱ្យរៀបអស់វេហ៍ពលសកលយោធាស្រេច ស្តេចនឹងយាត្រា
ចេញទៅភ្នំគិរីវង្សតបពិតរាជដ្ឋាន នាកាលគ្រានោះឯងហោង ។

ជូជកោ បមាណាតិក្កន្តំ ភុញ្ញត្វា បពិត្រអើយ វីជូជក
ព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធាចារ្យ គាត់យល់ចំណីភោជនាហារដែលស្តេចព្រះរាជ
ទានផ្សារ ដោយជូជកគាត់ទើបមឹងមកអំពីអត់ឃ្លាន ហើយគាត់ជា
មនុស្សឥតខ្មាស បរិភោគទាល់តែចាក់ប្រាស ចើសលើសចុងដង្ហើម
មើលទៅគួរតែស្មើម នឹងភ្នែកគាត់ស្មើតស្លក់ តេជោធាតុនឹងបក់
ឱ្យឆេះរលួយអាហារពុំទាន់ ជូជកគាត់បែកពោះស្លាប់ នាកាលនោះ
ឯងហោង ។

អថ រាជា តស្ស សរីរតិទ្ធុ ការាបេត្វា បពិត្រអើយ
ព្រះបាទស្រីសញ្ជ័យ ស្តេចធ្វើបុណ្យរំលាយសពតាជូជក
នោះហើយ ទើបស្តេចឱ្យរាជអាមាត្យប៉ារគង សួររកញាតិដៅពង្ស
របស់ជូជកសព្វស្រុកជាគំរប់ ៧ ថ្ងៃ ក៏ឥតមានអ្នកឯណាមួយ ទទួល
ជាញាតិសន្តានរបស់ព្រាហ្មណ៍នោះឡើយ ។ វីអស់ព្រះរាជទ្រព្យ
អម្បាលនោះ ដែលលោះព្រះរាជកុមារនោះមិញ ក៏បង្វិលមកជាព្រះ

រាជទ្រព្យវិញហោង ។

តមត្ថំ បកាសេន្តោ សត្តា អាហា ។ រីអាថិធម៌ឯណាពុំទាន់
ប្រាកដ បទព្រះបាលីឯណាពុំទាន់ចែងច្បាស់ លុះព្រះបានត្រាស់
ហើយ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូល សូត្រសាន្តវេបាទព្រះគាថាទាំងឡាយ
ដូច្នោះ ៖

សា សេនា មហតី អាសិ

ឧយ្យុត្តា សិរិវាហិនី

ជាលិណា មគ្គនាយេន

វុទ្ធិំ ចាយាសិ បព្វតំ ។

កោពុំរំ ននតិ មាតង្គោ

កុញ្ញរោ សិដ្ឋិហាយនោ

កច្ឆាយ ពជ្ឈមនាយ

កោពុំរំ ននតិ វារណោ ។

អាជានិយា ហសិយន្តិ

នេមិឃោសោ អជាយថ

នកំ រដោ អនាទេសិ

ឧយ្យុត្តា សិរិវាហិនី ។

សា សេនា មហតី អាសិ

ឧយ្យុត្តា ហារិហារិណី

ជាលិណា មគ្គនាយេន

វុទ្ធិំ ចាយាសិ បព្វតំ ។

តេ ចារីសុ ព្រហ្មារញ្ញំ

ពហុសាខំ មហោនកំ

បុប្ផរុក្ខេហិ សញ្ញន្តំ

ដលរុក្ខេហិ ចូកយំ ។

តត្ថ វិទ្ធុស្សរា វត្ថូ

នាណវណ្ណា ពហូ ទិដា

ក្វជន្តមុបក្វជន្តិ

ឧតុសំបុប្ផិតេ ទុមេ ។

តេ កត្តា ទីយមទ្វានំ

អហោរត្តានមច្ចយេ

បទេសន្តំ ឧទាកញ្ចំ

យត្ថ វេស្សន្តហេ អហូតិ ។

សត្តមេ ទិវសេ លុះគំរប់ជា ៧ ថ្ងៃ ជូនស្តេចនឹងលីលា

យាត្រា ឯអស់មន្ត្រីយោធា ក៏ឱ្យត្រួតត្រាតាមកំណត់ សេនាវាជរថពាជី កុញ្ញរសឹងរឹកវរខ្មាន់ខ្មាប់ សឹងដីកាន់នូវកាំភ្លើងធ្នូស្នា រៀបជាជួរជា សង្កាត់ តាមដោយអណ្តាប់ធ្វេងស្តាំ បើនឹងរាប់ជា ១២ អក្ខោភិនី ។ ឯ អស់នារីស្នំបរិវារ សឹងដីត្រកាលក្សេមក្សាន្ត ត្បិតនឹងបានមើលព្រឹក្សា ព្រៃ ដោយនូវនាសងខាងមាតិ ។ ឯភ្នាក់ងារព្រះសិទ្ធិរសក្រចេះច្នង ច័ន្ទន៍ ព្រះពស្ត្រព្រះស្រីសឹងក្រមុំព្រហ្មចារីយ៍ សមនូវរូបរាង នូវជំទាវ នាងខុនណាង ចាស់ទុំក្រមុំសាវកែ សឹងដីតាមដង្ហែទៅតាមមាតិ សឹង ដីប្រដាប់ប្រដាអាត្មាស្រេចស្រសស្រឡាបលាបនូវសុគន្ធរស ក្រចេះ ច្នងច័ន្ទសុគន្ធពិដោរ ដើរដោយអណ្តាប់ នឹងរាប់ជាម៉ឺនជាសែន ទៅ

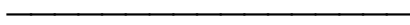
ដោយនូវផ្លូវ បីដូចកលស្រីនៅនាស្លាតាំងមានសិរីសួស្តី ។ លុះព្រឹក
 ព្រាងស្រាងព្រះរស្មីស្រេច ទើបសម្តេចព្រះបាទស្រីសញ្ញ័យ នូវព្រះអគ្គ
 មហេសី ព្រះរាជនគ្មានត្តា ស្តេចចូលទៅកក់ស្រង់ នូវព្រះគន្ធរសព្រះ
 ពស្ត្រព្រះភូសា ប្រដាប់ប្រដាព្រះកាយាស្រេចហើយ ពុំលង់ឡើយអស់
 ភ្នាក់ងារ ប្រគំត្រៃសង្ខារកាំងភើ ត្បូតន្ត្រីពិណពាទ្យ ដោយនូវខ្នាតតូច
 ធំ សំឡេងល្វេងល្វើយ ។ ទើបអស់អ្នកភ្លេង ក៏លេងដោយនូវពួកទីទៃ
 ៗ ស្តេចមកគង់ព្រះរាជយានវត្ត ព្រះជាលីគង់គងេន្ទ្រជាមគ្គនាយក
 នាំក្សត្រយាត្រា ឯព្រះអយ្យកាគង់ព្រះរាជយានស្រីសុពណ៍សិរិការស្មី
 ឆាយព្រាលឆ្នៅ ឯអស់យោធាក៏លើកទ័ពចេញទៅគគុកគគីកឆ្វេង
 ស្តាំ មុខក្រោយដោយនូវអណ្តាប់សំព្វកក្រើក រំពើកខ្សៀវខ្សាវខ្សាវទាំង
 ពសុធា ដើរដោយនូវជំពូកទីទៃ ៗ ។ ជំរិរាជរថពលរមត់ថ្មើរជើង បើក
 បរអស្សតរសិន្ធពរាជសីងដំខ្លោះខ្លាំង កុញ្ញហេ រីឯកុញ្ញរកែវបរវររាជ
 យានប្រសើរ សិដ្ឋហាយនោ កើតកបលក្ខណា មានអាយុ ៦០ ឆ្នាំ
 សីងដំត្រេកអររោទ៍រំពងទ្រហឹងសព្វចតុរង្គអីងអាប់ខ្សាវខ្សាវ ។ ឯអស់
 អម្បាលកំណាន់អស្សតរបើកបរដោយក្បួន ឯខ្លួនឯងនោះសីងតែ

ប្រដាប់នូវក្រោះមាស ឆេមិយោសោ ពេញពាសតាន់តាប់សំឡេងសូរ
សព្វកង់រាជរថ ឮទ្រហឹងអឹងអាបញ្ជាប់ញ័រទាំងពសុធា នកំ រដោ រីធុយ
ផងធ្វូលីហើរទៅនាវេហាស៍ ឯអាកាសក៏សឹងដ៏ស្រទំត្រជាក់ ស្រណុក
សកលខ្យល់បក់មកត្រសៀក រំភើយផ្សព្វផ្សាយសប្បាយក្សេមក្សាន្ត
ឥតមានទុក្ខសោករោគា ស្តេចលីលាទៅនឹងពល ១២ អក្ខោភិនី ។ ឯ
ចៅជាលីដ៏ជាមគ្គនាយកនាំស្តេចយាត្រា ស្តេចទតសព្វព្រឹក្សាផង
ទាំងឡាយសប្បាយអភិរមសោមនស្សា គគីរ ឆាំឆា ស្មាក្របី ស្រឡី
ស្រឡៅ ត្រាច ត្រាត្រៅ គ្រើយ គ្រង់ រង់ ព្រហូត រោករាក់ ក្លាំពាក់ក្លាំ
ពាក្រស្នា ច្នងច័ន្ទន៍ សឹងដ៏ដុះតាន់តាប់នៅក្នុងព្រៃ ពហុសាខំ ដ៏មាន
លំពង់លូតលាស់សាខាផ្លែផ្កា ច្រាសច្រាលរន្ទាលស្រគាលទុំខ្លី ដោយ
នៅសងខាងមាត់ ហាក់ដូចជាមានចិត្តទន់ទោរមកថ្វាយ ស្តេចទត
សប្បាយក្សេមក្សាន្តព្រះទ័យ ទតអស់បក្សាបក្សីចុះនៅនាព្រៃព្រឹក្សា ទំ
យំគគីររកគូជាដើម គឺហូពូ សេកយា ក្លានក្លោក ប៉ោលតោក តាវៅ
សំឡេងក្រអៅពីរោះល្វេងល្វើយ ដូចកលអ្នកបន្លែងក្នុងព្រៃចាប់ចឹក
ចំណី ដោយកលបក្សីបក្សា តេ មោះ ចត្តារោ ខត្តិយា រឹងក្សត្រាក្សត្រី

ទាំង ៤ ព្រះអង្គ ស្តេចគង់ក្នុងព្រៃជាច្រើនរាត្រី មានព្រះទ័យក្សេមក្សាន្ត
សោមនស្សា វេស្សន្តរោ រាជា រីឯព្រះបាទស្រីវេស្សន្តរបររពោធិសត្វ
ស្តេចទ្រង់ព្រតនៅនាងណាមិញ ក្សត្រទាំង ៤ ព្រះអង្គ ស្តេចបរព្រះទី
នាំង តំ បទេសំ ឆ្ពោះសំដៅទៅប្រទេសនោះឯងហោង ។

មហារាជបព្វំ និដ្ឋិតំ បពិត្រអើយ រឺយើងស្រដីសរសើរ
ពណ៌នាកណ្តាមហារាជបព្វំ ដ៏ប្រដាប់ប្រដានូវគាថា ៦៩ គាថា ក៏ចប់
បរិបូណ៌សមគួរ ដោយនូវវេលានេះឯងហោង ។ ២១

(ចប់កណ្តាមហារាជបព្វំទី ១១ តែប៉ុណ្ណោះ)

- ៥១ -

វាយខំព្យាទ័រសាឡើងវិញ

ដោយ

ភិក្ខុ កិច្ចភិរតោ ឡាយ និទ

និង

ត្រួតពិនិត្យកែសម្រួលអក្ខរាវិរុទ្ធ

ដោយ

លោកគ្រូ ធម្មនាថ ផលប្រសិទ្ធិ

ដើម្បីផ្សព្វផ្សាយ ជូនជាធម្មទាន តាមវិបសាយ

សព្វណ្ណំ ធម្មណ្ណំ ជិនាតិ ធម្មទានឈ្នះអស់ទានទាំងពួង